

1970 - 2020

JUBILEUMKRANT

Alstublieft !

Met veel plezier en trots presenteren wij onze jubileumkrant. Vijftig jaar Bremakker, een mijlpaal om te vieren. Zeker nu het zo'n rare tijd is, we zitten midden in de coronacrisis. Vieren in de vorm van een feestje zit er voorlopig nog niet in, maar we kunnen ondertussen wel genieten van de Bremakkerhistorie in beeld en tekst.

Door de jaren heen zijn er zo ongelooflijk veel leuke, markante, lieve en bijzondere gasten op de Bremakker geweest, dat het ondoenlijk is om iedereen zijn verhaal te laten doen. We hebben een willekeurig aantal mensen dat al heel lang op de Bremakker komt benaderd voor een interview. Het resultaat van al deze gesprekjes staat, met bijpassende foto's, ook weer in willekeurige volgorde door de hele krant heen.

De krant wordt geopend door Janny Koning, die haar hele werkzame leven aan het roer heeft gestaan. De krantenartikelen over Kinderkamp de Bremakker vertellen in het kort wat er vooraf ging aan Camping de Bremakker anno 1970. Krantenknipsels, foto's, verhalen en een tijdlijn laten zien wat er de afgelopen vijftig jaar op de Bremakker is gebeurd.

We hopen dat deze krant een feest der herkenning voor velen zal zijn en dat u net zo geniet van het lezen, als wij van het uitzoeken en samenstellen. En wij blijven vooral doorgaan met mooie herinneringen maken met u als gast, zodat we over vijftig jaar weer een nieuwe krant kunnen vullen.

Ralph, Berry, Bianca en Ilonka Koning

50
JAAR
DE BREMAKKER
Vakantiepark-Texel

AAN HET WOORD...

Janny Koning

Joop en ik zijn de Bremakker in 1970 begonnen met een kale camping van slechts drie hectare. Alles was verouderd en er was geen elektra of riool. Onze wens was een camping met ruime plaatsen en veel natuur. We wilden de boel niet tot de millimeter volbouwen en er heerste vanaf het begin al een goede sfeer. Van twaalf uur 's middags tot midden in de nacht was de kantine geopend en in het seizoen werden allerlei dingen georganiseerd, zoals het voetbal- en het volleybalweekend.

Overstromingen

We lieten riolering aanleggen in de vorm van putten. Regelmatig hadden we last van overstromingen en moesten de putten geleegd worden. We vonden van alles: groenafval, sigaretten, zakdoeken, geld, noem maar op. We kunnen het beter niet hebben over de geur die aan deze spullen hing, wat een lucht en wat hebben we gelachen. Geld dat we in de putten vonden werd in een sopje gedaan en aan de waslijn gedroogd. Er waren destijds geen verharde paden, alles was van zand. Als het hard regende

zakte het water door het zand niet weg. Dan kon het verkeren dat de luchtbedden 's nachts over de camping dwaalden. Op zulke nachten kwam iedereen in zijn zwembroek de kantine binnendruipen om op te drogen met een borrel erbij.

De vader van Joop bouwde stacaravans voor op het terrein. Die leken veel op treinwagons. Ze waren heel smal en klein, en toch bedoeld voor zes personen. In het voorjaar deden we de grote schoonmaak: de hele inventaris werd afgewassen op een plastic tafelkleed op het gras, met water uit een jerrycan dat we kookten op een pitje. Zo sopten we toen de caravans uit, heel provisorisch.

Kaarsjes

Licht kwam van op gasflessen aangesloten gaskousjes. Verder was er eigenlijk niets. We hebben wel eens meegemaakt dat Joop vergadering had in Den Burg en ik achter de bar stond, want er was geen geld voor personeel. Toen viel ineens het licht uit en heb ik allemaal kaarsen neergezet, tot Joop thuiskwam en de stroom weer repareerde. Dat vond iedereen best jammer, het was heel gezellig met die kaarsjes.

Korte nachtjes

De TESO voer in het hoogseizoen op volle toeren, wachttijden waren heel normaal. Het kon zelfs gebeuren dat de boot doorvoer tot na middernacht en de gasten zich dan na die tijd kwamen melden. De volgende dag vertrok de eerste boot weer om zes uur, waardoor de eerste gasten alweer om zeven uur voor de deur stonden. Korte nachtjes dus!

Jongens

De jongens draaiden van jongs af aan al mee. Ze begonnen met papertjes rapen voor een ijsje (dit soort regeltjes zijn altijd gebleven: kinderen kunnen tegenwoordig hun lege snoepzakje inleveren voor een extra snoepje). Later mochten ze 's middags helpen in de kantine, achter de bar. Dan draaiden ze muziek en stonden gitaar te spelen op tennisrackets in een bar vol kinderen; een soort frisfeesten.

Toen ze ouder werden mochten ze 's avonds ook achter de bar. Berry wilde liever niet op de camping werken en ging bollenpellen, maar hij baalde zo van zijn loon dat hij toch maar op de Bremakker is komen afwassen. Verder deden ze alle drie volop mee met het recreatieprogramma en konden paalvechten en zaklopen als de beste. Niet zo gek, want dat deden ze de hele zomer!

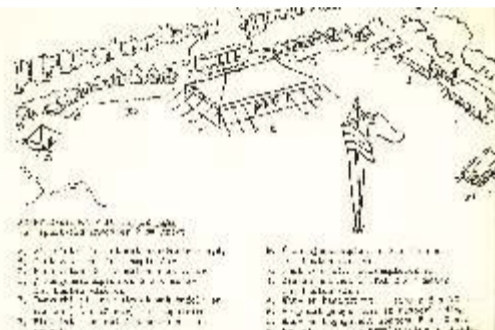
Joop

In 2007 overleed Joop, voor ons allemaal een groot verlies. We zullen hem altijd blijven missen. De familie is heel hecht, en in het bedrijf is dat terug te zien: Erwins oudste zoon Lesley is nu ook op de Bremakker aan het werk. Dat had Joop prachtig gevonden. Joop en ik hebben altijd voor ogen gehad dat de camping ruimtelijk, groen en gericht op de gasten moet zijn.

Nu, na vijftig jaar Bremakker, komt dat nog altijd tot uiting. Ralph, Berry, Ilonka en Bianca doen nog steeds wat Joop en ik altijd mooi vonden en waar we hard voor hebben gewerkt. Ze kunnen het park fantastisch. Als mensen zeggen: jullie hebben de mooiste camping van het eiland, ben ik apetrots.

MEDIA

1955

Biooloog Han Alta kocht „De Bremakker“ Kamp voor vakantie vierende jeugd

„HAN EN SUUS“ hebben hier onlangs bijna vier bunder land gekocht, grond welke uitstekend geschikt is voor een kamp. En bovendien buitengewoon gunstig gelegen: aan de rand van ons fraaie dennenbos — waar de kinderen kunnen stoeien en spelen als 't eens geen strandweer is. Vanwaar ze slechts een korte wandeling behoeven te maken om zich in het zilte nat te storten: niets gaat uiteindelijk boven een zwemdag!

HET HOOFDGEBOUW van kinderkamp „De Bremakker“, dat Vrijdagmiddag door burgemeester C. de Koning officieel geopend werd. Het is in een prachtige omgeving gebouwd en wel in het Gerritsland. Rondom het terrein zelf heeft de heer Alta gedurende de laatste drie jaar rond 4500 bomen geplant en als wind-schutting en ter stoffering van zijn kamp.

Kinderkamp „De Bremakker“ jubileert

Naar het Westen, omsloten door de rand van Texels uitgestrekte dennenbos, naar het Oosten de wijde blik op het pittoreske Texelse landschap met aan de einder het hoofddorp Den Burg, ligt daar in een der oudste delen van „De Parel der Waddeneilanden“ een kinderkamp, dat sinds zes jaar luistert naar de naam „Bremakker“. Wie er zijn blik en voeten heeft laten gaan zal het met ons eens zijn, dat de naam Bremakker voor de hand lag: het terrein, dat Han en Suus Alta uit Amerongen in 1949 van de familie Zoetelief, „Vredelust“ aankochten was gedeeltelijk overwoekerd door taaie bremstruiken met even taaie bloemen, die wekenlang met hun knal gele bouquets het terrein beheersden.

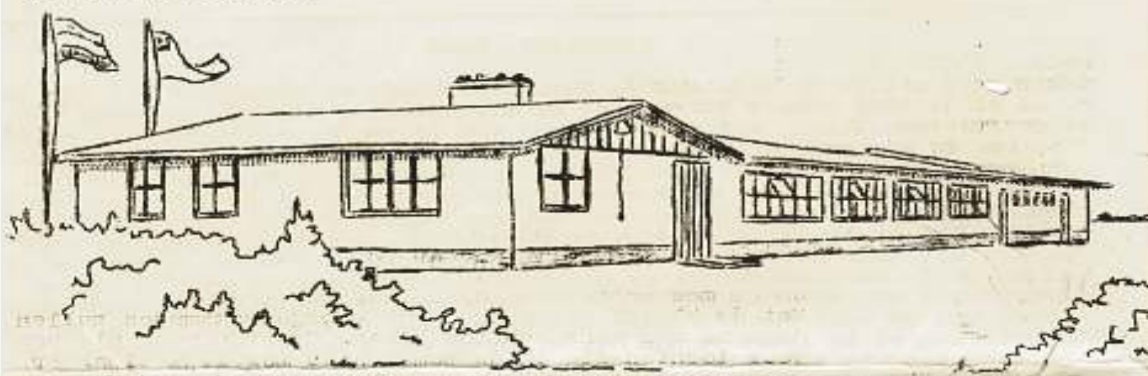

KAMPKRANT 1955

Nog maar net is de bijeenkomst tussen Kerstmis en Nieuwjaar met een deel van de leiding achter de rug, of we beginnen, nog helemaal vervuld van het winterse Texel, vol enthousiasme aan de voorbereiding van de voorjaars- en zomerkampen. Tijdens de bijeenkomst op Texel heeft het kampgebouw gegonst van alle plannen die er gemaakt zijn. Plannen voor dagtochten, spelen en veel meer, maar vooral waren het de plannen voor een Pass en een Pinksterkamp, waar we vol van waren. Grootse plannen, waarover U elders in dit krantje meer kunt lezen. Aan de zomerkampen verandert dit jaar niet veel. Alleen zullen de kleuterkampen er niet meer zijn. Nu de omstandigheden er toe hebben geleid dat er geen kleuterkampgebouw kon worden gebouwd, is de huisvesting van de kleuters vergelegd bij de rest van het kamp zo onvolmaakt, dat we besloten hebben de kleuterkampen te laten vervallen. De groep van 6 tot 9 jaar, waarvoor we nu een prachtig dagverblijf hebben is iets groter opgeset en daarvoor is dan ook alle ruimte. In het kampgebouw wordt electriciteit aangelegd, maar door moeilijkheden bij de aanleg van de waterleiding komen we met het kamp nog niet aan de beurt, zodat we het nog even met de pompen zullen moeten blijven doen.

10 JAAR KINDERKAMP „DE BREMAKKER“

Deze zomer houden we voor de tiende keer onze zomerkampen en ik kan het niet nalaten in de kampkrant iets te vertellen over de groei van de kampen in die tien jaar. In 1946 begonnen we met het bieden van vakantie-mogelijkheid voor kinderen, en bij de boswachterswoning bij Amerongen, waar we toen nog woonden, werd het eerste kamp gehouden. Wat was het toen nog allemaal klein en primitief. Het huisje als dagverblijf en slaan-gelegenheid voor meisjes, en de jongens in een zelfgefabriceerde tent van een groot dekzeil en wat bonestokken. In 1947 in Heelsum waren er al echte tenten en een grote schuur als dagverblijf, maar primitief bleef het. Iets beter werd het al in 1948 in Denekamp waar we ons eerste echte tentenkamp hielden op een prachtig plekje aan de Dinkel. Steeds moeilijker werd het om een goed kampterrein te vinden, waarbij ook zwemwater en een mooie omgeving lag om tochten te maken en te spelen. In 1949 trokken we voor het eerst naar Texel en daar kregen we de smaak beet van het kamperen aan zee. Bossen, duinen, strand en zee, het ideale terrein voor het bezighouden van kinderen onder alle weersomstandigheden. Toen we dan ook in het najaar van 1949 kans zagen op Texel een mooi stukje grond te kopen hebben we geen oogenblik gearzeld. Van een reizend, was het nu een vast kamp geworden, en vanaf dat oogenblik begonnen de technische verbeteringen, die door het eigen terrein en de vaste standplaats mogelijk werden. Er werd een blok letrines gebouwd en op verschillende punten kwamen pompen. We kregen eigen witte tenten met daarin houten vloeren. In de dagverblijftent en in de administratietent werden tegelvloeren gelegd, en als windschut werden in enkele jaren bijna 5000 bomen geplant. In 1953 werd het kamp gesplitst in drie gedeelten. Een groepje kleuters, een kampe voor 6 tot 9 jaar en een kamp voor 10 tot 12 jaar. In 1953 werd de kampe-keuken gebouwd en verleden jaar daarsnavast het kampgebouw en de wasgelegenheid voor de 6 tot 9 jaar groep. Na deze jaren van opbouwen en voortdurend verbeteren was het dan ook als een kroon op het werk, toen de burgemeester van Texel, de Heer C. de Koning op 16 Juli 1954 het kampgebouw kwam openen.

Het mooie kampgebouw van de Bremakker, dat op 16 Juli 1954 door Burgemeester de Koning werd geopend.

Kampofficialis

Het kamp staat onder leiding van de heer en mevrouw Alta - Gruys. Het adres is Donkerstraat B. 432, Amerongen. Telefoon 03434-456. Tot in Juni is Mevrouw Alta telefonisch te bereiken, maar er moet rekening mee gehouden worden dat zij in verband met het organiseren van de leidingstaf veel weg zal zijn. Het administratieadres is vanaf 1 Mei "kinderkamp De Bremakker", Den Burg, Texel. Er is daar geen telefoon.

GAST IN BEELD...

Familie Lemmen

Er zijn zelfs gasten die al meer dan vijftig jaar op de Bremakker komen. De Limburgse Leo en Dinie Lemmen zijn gasten van het eerste uur, zelfs voordat Joop en Janny de Bremakker in 1970 voortzetten. Terwijl bijna iedereen met een tent kwam kamperen, waren Leo en Dinie de eersten die met een toercaravan kwamen.

MEDIA 1976

Vakantiegangers blusten heidebrandje

Dank zij snel en massaal optreden van kampeers werd zaterdag een heidebrandje nabij camping „De Bremakker” in de kiem gesmoord. Enkele tientallen vierkante meters heide gingen in vlammen op. Een gelukkige factor was de windstilte.

Het vuur is waarschijnlijk aangestoken door kinderen, vlakbij een plek waar kinderen hutten bouwen en zich op allerlei andere manieren vermaken. Bij het zien van de rook en vlammen werd de brandweer gebeld door exploitant-eigenaar J. Koning. Toen de vuurbestrijders arriveerden was de zaak al door de snel te hulp geschoten vakantiegangers met zand geblust. Ook uit het bovenstaande blijkt weer dat het gevaar voor bos- en heidebrand als gevolg van de aanhoudende droogte bijzonder groot is.

LAATSTE NIEUWS: Hert overmeesterd

Met een welgemikt schot uit zijn verdovingsgeweer heeft wachmeester Henk Harmers uit Hoofddorp gistermiddag om kwart voor twee de reebok overmeesterd die dinsdagavond ontsnapte uit kinderboerderij De Mient (zie artikel voorpagina). Samen met wachmeester Rob Kuulkers van de Texelse rijkspolitie was hij urenlang op speurtocht geweest in het bos en het recreatiegebied ten zuiden van De Koog.

Verschillende bewoners van deze omgeving belden dat ze het dier op hun erf hadden gezien. Maar de politiemannen waren aanvankelijk steeds te laat. De laatste melding kwam van camping De Bremakker waar het hert nieuwsgierig door de ramen van de beheerderswoning gluurde. Korte tijd later kon hier het succesvolle schot worden afgevuurd. De 6 cc Rompun-verdovingsvloeistof deed 't hert binnen enkele minuten door de knieën gaan. De poten konden daarop worden samengebonden. Met het politiebuisje werd het hert naar de familie De Maesschalck aan de Muijweg in Eierland gebracht. Hier zal het zijn verdere leven mogen slijten. De hier aanwezige twee vrouwelijke herten staan geheel tot zijn beschikking zodat mag worden verwacht dat het dier niet opnieuw het avontuur elders op het eiland zal zoeken. Wachmeester Harmers is ervaren in het op deze manier vangen van losgebroken dieren. Er wordt herhaaldelijk een beroep op hem gedaan.

Deelnemer Olympiade van Berlijn '36

„Ome” Wim Fock: Texel is een pracht eiland

Verloren 1962 contactsleuteltje

Chevrolet, bevestigt aan model autobandje, gaande van de Bremakker richting Californië. De vinder wordt vriendelijk terugbezorging gev. Jac. Eelman, De Ruijterstraat 38, Oudeschild

Enkele dagen later maken we zelf een foto van „ome” Wim Fock. Hij is de scheidsrechter bij een demonstratiewedstrijd van de boksschool Texel op camping „De Bremakker”. Het is de laatste bijeenkomst van dit seizoen. De bokssclub gaat op vakantie. De vereniging bestaat nu anderhalf jaar, heeft ongeveer 45 actieve leden en omstreeks 100 donateurs. In augustus komt de Nederlandse Boksbond naar Texel om de accommodatie en dergelijke van de club te bekijken en te keuren. Wie weet kan de BST dan erkend worden en deel gaan nemen aan de nationale competitie.

Wat „ome” Wim Fock betreft is de club er klaar voor. „We hebben goed materiaal, we hebben goede sportmensen. Ik zie het wel zitten hier” en wie zou hem met zijn enorme sportervaring tegen kunnen spreken?

1979

Zo ging dat vroeger als er een caravan te koop kwam. Tegenwoordig is de vraag zo groot dat we al jaren met een wachtlijst werken.

TE KOOP
luxe stacaravans en toercaravans
eventueel met standplaats.
Camping „De Bremakker”
tel. (02220) 2863

1970 - 2020

1955

Ontstaan van Kinderkamp de Bremakker. Bedoeld voor kinderen van welgestelde Nederlanders die zelf vakantie vieren in het buitenland.

1967

De Bremakker wordt 'Natuur Historisch Centrum De Bremakker' en biedt plaats aan groepen archeologen, biologen, antroposofen e.d.

1970

Joop en Janny komen op de camping; het begin van Camping de Bremakker. Er zijn putten als riool, af en toe is er stroom en waterwinning gaat vrij provisorisch. Het is meteen druk en de sfeer is uitstekend. Het oude dagverblijf wordt omgetoverd tot kantine en de oude slaapzaal doet vanaf nu dienst als winkel.

De winkel werd gerund door Yvonne Kuenenger. Haar man Ben, hieronder op de foto met Joop, heeft ook jaren op de camping gewerkt in de bar en op het terrein.

1970 - 2020

1972

Een orkaanwind zorgt ervoor dat de caravanloods tegen de vlakke gaat.

1973

De Tempelierweg is een doodlopend zandpad met prachtig begroeide bermen. Ook al is het volgens ons de mooiste locatie op Texel, voor veel mensen is het lastig te vinden. Van de gemeente mogen we echter tot op de dag van vandaag nergens reclameborden plaatsen.

1976

Er komt een toiletgebouw op het Bosveld. Ook krijgen enkele gasten elektra. Een voorzichtig begin, want als het hard regent is het toch verstandiger om een kaars aan te steken.

1979

Het toiletgebouw wordt gemoderniseerd. De wastroggen gaan eruit en er komen wastafels. De tijd dat het sop en de uitgespuugde tandpasta van de buurman voorbij komt rijden is voorbij.

AAN HET WOORD...

Sonja Thie

In 1973 gingen we, mijn ouders en ik, voor de allereerste keer naar de Bremakker. We zaten in de caravan van een oud-collega, achterop het Weideveld. Het was toen al een hele gezellige camping met de kantine en grote groepen jongeren, we verveelden ons nooit! Ik ben een paar jaar achter elkaar met mijn ouders geweest, en toen ik verkering met Harry kreeg, mocht hij ook een keer mee. Mijn ouders sliepen in de caravan, ik in de voortent en Harry in een klein tentje apart, want bij elkaar kon natuurlijk niet. Maar ja, Harry was aardig groot en het tentje vrij klein, dus zijn tenen staken eruit!

Later, in '79, gingen Harry en ik weer met mijn ouders mee, maar nu samen in een eigen caravan, op het Bosveld. 's Avonds was er in de caravan niks te doen — als je een radio meenam kon je daar naar luisteren, verder was er niets. Daardoor zocht je het vertier toch meer buiten je caravan, dus, naar de kantine om te eten, drinken en een kaartje te leggen. Mijn ouders gingen 's avonds vaak een borrel halen en wij gingen dan mee. Omdat er in de caravans geen badkamers zaten moesten we naar het washok, en naast de kantine zat een heel grote. Dan namen we onze tandenborstels en tandpasta mee naar de kantine, dronken een borrel en gingen via het washok ernaast weer terug naar de caravan.

Una paloma blanca

Joop had een plaat van de George Baker Selection, die in de kantine veel gedraaid werd. De LP was zó grijs gedraaid dat er een scheur in zat, vlak voor 'Una paloma blanca'. Als we dat wilden luisteren rie-

pen we: het nummer achter de scheur! Dat zeggen wij nog steeds als we dat nummer horen. We hebben heel warme herinneringen aan Joop en Janny en aan de sfeer en gezelligheid in de kantine.

De levende wekker

Op een gegeven moment zijn Harry en ik een aantal jaar niet op de Bremakker geweest. In plaats daarvan gingen we naar Spanje. Toen kwam onze zoon Robert en gingen we soms een weekend naar Texel als mijn ouders er ook waren. Toen Robert twee was gingen we zelf ook weer naar Texel op vakantie. Met een klein kind in het vliegtuig is ook niet alles. Joop heeft toen, zonder dat wij het wisten, planken rondom het bed in de caravan gemaakt, zodat Robert er niet uit zou vallen: een kinderbedje!

We stonden op het Bosveld, wat toen nog kampeerveld was. 's Ochtends moest ik Robert heel lang stilhouden voor hij zijn oma wakker mocht maken. Hij ging dan voor haar caravan staan en riep: 'Omaaaaa ben je al wakkeeeeer!' Waarop de burens riepen: 'Ja, en wij nu ook!'. De burens noemden hem niet voor niets 'de levende wekker'.

Eind jaren 90 kreeg mijn moeder longkanker en was het volgens Joop en Janny geen enkel probleem om ons af te melden (we hadden toen nog geen annuleringsverzekering); zo lief en makkelijk. 'Het is wat het is en we regelen het', zeiden ze.

Trouwen

Vanaf 2007 wilde ik er weer heen en zijn Harry en ik ieder jaar geweest. Robert is met zijn vriendin Marleen, die nog nooit op Texel was geweest, een keer meegegaan. De rest is geschiedenis: in 2018 zijn ze op het Texelse strand getrouwd en het feest vierden ze op de Bremakker. Het 'weekend of love' noemen we het nog steeds. Intussen is Marleen bevallen van onze eerste kleinzoon en komen we deze zomer de vierde generatie showen! De cirkel is rond. Zo veel mooie weken hebben we meegemaakt. Ik, en mijn hele familie, heb mijn hart verpand aan de Bremakker, Texel en aan de familie Koning.

MEDIA 1986

Gehandicapten te gast op de Bremakker

Voor de derde achtereenvolgende maal is een groep geestelijk gehandicapten uit Krommenie te gast op camping De Bremakker. De groep kampeert in de oude kampwinkel van de camping en betaalt voor het verblijf door het opknappen van diverse onderhoudsklussen.

ging en de keuken, trekken sindsdien elk jaar naar Texel om daar een week lang, van maandag tot maandag, een werkvakantie te houden. Overdag zijn allen druk in de weer met de klussen die de campinghouder gedaan wil hebben en 's avonds wordt soms tot in de kleine uurtjes feest gevierd in de kantine van de Bremakker, die voor de gelegenheid extra open wordt gesteld. Zo is de derde week van september een traditie geworden op camping de Bremakker. Een traditie, waar de beheerder en zijn vaste gasten, maar zeker ook de gehandicapten uit Krommenie, vaak reikhalzend naar uitkijken. Door dit vaste bezoek is campinghouder Koning zelfs verplicht geworden zijn verjaardag te vieren, iets dat hij tevoren nooit deed. Maar sinds zijn extra gasten er achter zijn dat hij tijdens hun verblijf jarig is, ontkomt hij niet aan de status van feestvarken. De gehandicapten logeren in de oude kampwinkel van De Bremakker, die op eigen kracht is verbouwd tot een vakantiehuis, compleet met douche en toilet, dat gemakkelijk plaats biedt aan twaalf gasten.

Het idee voor een dergelijke werkweek werd een aantal jaren geleden geboren in de kantine van De Bremakker, waar een van de leiders van het dagverblijf voor geestelijk gehandicapten in Krommenie, zijn vakantie doorbracht. Toen hij van campinghouder Joop Koning hoorde dat deze graag iets voor gehandicapten zou willen doen, ging hij hier gelijk op in en smeedde het ijzer toen het heet was. Vrij kort daarna werd de eerste werkweek georganiseerd. Acht gehandicapten, twee leiders en extra personeel voor de verzor-

Motortreffen van Texelse toerclub heel gezellig

Het was het afgelopen weekend „dik“ van de motorfietsen op Texel. Traditioneel komen er veel motorrijders en -clubs met de pinksterdagen naar het eiland. Daarbij was MC Vors, een club uit het Limburgse Broekhuizen-Vors, die te gast was bij de Motortoerclub Texel op camping De Bremakker. Dit tweede treffen was bijzonder gezellig, net als het bezoek dat de harde kern van de Texelaars in april aan Limburg bracht.

Zo er al motorrijders op het eiland waren die met veel herrie en vertoon van „macho“gedrag het publiek tegen zich innamen, dan hoorde deze groep daar zeker niet bij. Jannie Koning van camping „De Bremakker“: „Het was een heel plezierige groep. Op het terrein reden ze heel rustig en ze trokken echt met elkaar op, je kon goed merken dat het een treffen was. Bovendien lieten ze het terrein keurig achter“. Omgekeerd waren de gasten ook zeer over hun hoekje van het kampeerterrein te spreken: behoorlijk beschut en een schuur met afdak bood uitkomst toen de barbecue zaterdagavond dreigde te verregenen

AAN HET WOORD...

Geert & Riekje Lok

Mijn man Geert en ik kwamen in 1973 voor het eerst op de Bremakker. We hadden een caravan gekocht omdat we twee kleine kinderen van één en vier hadden, en we wilden kamperen op een eiland. We hebben gewoon geprikt op de kaart: Texel! Dat vonden we een handige bestemming, want je kunt vlot heen en terug als dat nodig is. Maar waar zouden we kamperen? We hebben het geprobeerd bij Om de Noord en de Shelter in de Koog, maar daar konden we niet met de caravan terecht. Misschien de Bremakker? We belden en ja hoor, dat kon allemaal wel, lekker makkelijk geregeld!

Heimwee

Het jaar erop hebben we overgeslagen. De reden klinkt misschien raar, maar Anton, de kleine, kreeg heel erg heimwee. Hij keek ons niet meer aan en zat met zijn rug naar ons toe, zo graag wilde hij naar huis. Daarom zijn we dat jaar eerder naar huis gegaan. Mijn broer Willy en schoonzus Annie zeiden toen dat de Bremakker hen ook wel leuk leek. Zij hebben dat jaar in onze caravan gekampeerd. Sindsdien komen we elk jaar, soms wel drie keer per jaar. We zijn gewoon verslaafd geraakt!

We hebben een aantal jaar samen met Willy en Annie in hun caravan gekampeerd, wel vier à vijf jaar. Joop zei: hoe rédden jullie dat, krijgen jullie geen ruzie met vier volwassenen in een caravan? Maar nee, het was juist altijd heel gezellig.

Trompet

De volleybalweekenden op de camping waren beroemd en berucht: Het gebeurde wel eens, dat je 's ochtends wakker

geknald werd door vuurwerk of iemand op de trompet. Janny waarschuwde voor deze weekenden, maar wij deden daar niet moeilijk over. Waar we wel extra op letten was dat we in die weekenden de unit op slot draaiden: als je dat niet deed stond er wel eens zomaar een volleyballer onder je douche.

Als er een buitenlandse voetbalwedstrijd werd gespeeld die midden in de nacht werd uitgezonden ging de kantine gewoon open: wie wil komen komt maar, de keuken blijft de hele nacht open!

Alles kon en mocht

Ook kan ik me herinneren dat er eens een compleet gepimpte en beschilderde caravan op de camping aankwam. De eigenaren waren heel gezellige lui met twee grote honden, en ze waren bij alle andere campings al weggestuurd. Met zo'n caravan vertrouwde niemand ze. Op de Bremakker mochten ze wel komen. Joop en Janny zeiden: als ze de boel op stelten zetten, sturen we ze gewoon weer weg. Zo gemoedelijk en gemakkelijk ging alles.

Alles kon en mocht, maar als je te ver ging kon Janny stevig optreden. Er stond eens een motorclub op de camping die een hoop trammelant veroorzaakte. Ze kregen een waarschuwing, maar bleven herrie schoppen. Janny was het spuugzat: direct vertrekken! Dat deed de motorclub niet, waarop Janny erheen is gegaan en alle haringen uit de tent heeft getrokken. De mannen stonden ernaast en keken ernaar, en hebben erna meteen hun boeltje gepakt.

Onze chalet

De Bremakker is voor ons een tweede thuis geworden. En dan het liefst in 'ons' chalet, Bosveld 130. Een paar jaar geleden hebben we een chalet gehuurd op het Akkerveld, zo'n blauwe, omdat de onze niet vrij was. Toen we er een week zaten zei Geert: 'Riekje, zullen we vragen of we naar de onze mogen? Misschien is hij wel vrij.' 'Jij bent een leuker!' zei ik, 'moet je alles weer inpakken.' Hij wilde het toch graag, en Bianca en Ilonka moesten er wel om lachen. Willy kwam net uit het chalet dus het moest nog schoongemaakt worden, zeiden ze. Ik maak hem zelf wel schoon, zei ik, want Geert zit op een 'vreemde camping' en vindt er niks

AAN HET WOORD...

Willy Bakker

In 1974 kwamen mijn vrouw Annie en ik met de kinderen voor het eerst op de Bremakker, in de caravan van Geert en Riekje. Daarna zijn we nooit meer weggegaan. We hebben een caravan gekocht en daarmee jarenlang op het Bosveld gestaan. In die jaren heb ik ontzettend veel vrienden gemaakt, onder wie Joop Koning. Met Joop en Janny heb ik een hele geschiedenis achter de rug.

Overstroming

Een van de dingen die me nog goed bijstaat van de jaren op de camping is de overstroming in de jaren tachtig. Er was veel regen gevallen en de hele camping stond onder een dikke laag water. Die zomer is met ieders hulp drainage aangelegd en de kinderen hebben non-stop in de modder gespeeld. Annie was er het type niet naar om de kinderen na een beetje viezigheid meteen in bad te doen, en liet ze lekker hun gang gaan. Onze jongste zoon Peter zegt nog altijd: pap, dat was de mooiste vakantie die ik ooit heb gehad.

Annie

Later, toen de kinderen al groot waren, woonde ik samen met Annie de helft van het jaar op Texel. Dan konden we eind maart, begin april terecht op ons plekje en stonden daar tot eind juni. In

de zomer stalden we de caravan bij Jimmink en van eind augustus tot eind oktober stonden we er weer. Ook nadat ik weduwnaar werd heb ik dat jaren gedaan. Tegenwoordig zit ik in een chalet, maar ik kom zo vaak mogelijk.

Rival

Met mooi weer vaar ik mee op de Rival, de garnalenvissersboot. Aan het eind van de tocht krijgt iedere toerist een zakje garnalen mee om thuis te pellen. Mijn kameraden van de boot zeggen dan: Wil, haal je emmer — en dan donderen ze mijn hele emmer vol garnalen. Deze geef ik allemaal weg, Bianca en Ilonka zitten wel eens de hele avond te pellen. De garnalen zijn dan weer voor Ralph, Berry en Bianca, want Ilonka maak je er niet blij mee! In september komt mijn oudste zoon Edgar altijd, rond de sterfdag van Annie. Dan neem ik een emmer garnalen mee van de Rival en zitten Edgar en ik met z'n tweeën bergen garnalen te pellen. Ik heb mijn wereld op de Bremakker en voel me daar thuis, inmiddels hoor ik bij de inboedel! Zowel ik als mijn kinderen komen er nog graag en ik ben van plan dat nog heel lang zo te houden.

1970 - 2020

1979

Ondertussen lopen er drie jonge Koningen rond. Erwin, Ralph en Berry. Anno 2020 zijn Ralph en Berry nog steeds op de Bremakker.

1985

De winkel wordt opgedoekt en maakt plaats voor recreatieruimte Ut Duckie. Duckie werd getekend door Martijn van Goor, die nog altijd gast is op de Bremakker.

1989

Er wordt riolering aangelegd op drie hectare camping. Ook de eerste telefoonkabel gaat de grond in. Een hele operatie en de camping is een grote ravage. Ralph komt van school op de camping werken en dit is zijn eerste grote klus.

1991

Begin jaren 90 is een nieuw Bestemmingsplan Buitengebied in de maak. Toeristische plaatsen moeten een afmeting krijgen van 10 x 10 meter en stacaravans een afmeting van 10 x 15 meter. We beginnen met verruimen en komen al snel ruimte te kort. Ook wordt de Tempelierweg verhard.

1992

De mogelijkheid doet zich voor om een hectare grond te kopen (zonder uitbreiding van slaappleatsen). Samen met de gemeente Texel en de provincie Noord Holland komt 't Heitje tot stand. De helft van dit prachtige natuurgebied wordt ingevuld met 36 kampeerplaatsen die door de herstructurering op het Bosveld zijn vervallen.

1970 - 2020

1992-1993

De andere helft van 't Heitje wordt rustgebied waar Drentse Heideschappen grazen.

In dit jaar wordt ook de eerste gastank geplaatst en behoort het gesleep met gasbussen tot het verleden. De douche en toiletruimte wordt uit de kantine gesloopt, waarna de hele ruimte opnieuw betegeld en ingericht wordt. Een keurige wasserette met twee wasmachines en een droger ontstaat. De toiletten worden volledig gemoderniseerd, net als de kantine.

1994

Voor de kantine wordt een stukje parkeerterrein ingeruild voor een terras van 8 x 8 meter.

1995

Er wordt een stuk grond ter grootte van een hectare richting de polders aangekocht. Dit terrein wordt ingericht als parkeerterrein, sportveld en kampeerterrain voor scholen.

Lesley is hier bezig aan zijn eerste klus op de Bremakker.

MEDIA 1991

Project komend najaar van start Bremakker introduceert „Natuurgericht kamperen“

Een volledig nieuwe vorm van verblijfsrecreatie zal zijn introductie doen op het eiland. De familie Koning van camping „De Bremakker“ heeft plannen voor „natuurgericht kamperen“. Natuurminnende gasten kunnen terecht op het 1,2 hectare, thans verwilderde terrein, nabij de huidige camping aan de Tempeliersweg. De gemeente wil planologische medewerking verlenen aan het project, waarvan de aanleg waarschijnlijk al komend najaar zal starten.

Natuurgericht kamperen is een nieuwe, extensieve vorm van recreatie waarvoor de belangstelling groeit. Het is een omgeving die zoveel mogelijk overeenstemt met de oorspronkelijke bagroening, kenmerkende voor de omgeving, afgestemd op de ecologische functie en natuurwaarden in het gebied. De voorziening vormt voor De Bremakker een welkome uitbreiding, waardoor de bestaande camping kan worden „uitgedund“.

De Bremakker is een bijna drie hectare groot kampeerterrain, dat sedert twintig jaar door de familie Koning wordt geëxploiteerd. De camping biedt plaats aan ongeveer honderd caravans die een vaste plek hebben op het terrein. Een groot aantal daarvan is eigendom van de familie Koning. De overige caravanbestitters huren een studeerplaats. Naast deze vaste bezetting kunnen ongeveer veertig wisselende caravans, toerwagens of tenten worden gehuist op het terrein. Op De Bremakker staan campeniers gezinnen en jeugd door heen.

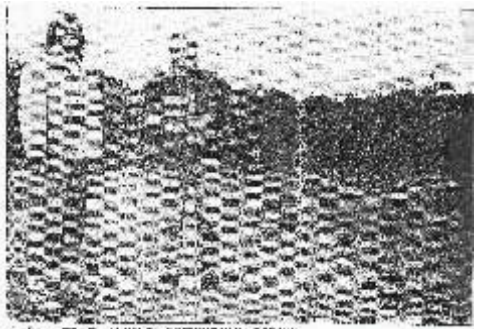
„Op de meeste campings is dat wel anders“, aldus beheerder Joop Koning. „Wanneer de gasten reserveren vertellen wij hen wat de gewoontes zijn, je krijgt dus een publek wet naar rekening met joust. Duidelijk te zeggen benadring van de mensen, gebeurt er regelmatig niets wat niet door de budget kan. De sociale controle onder onze bezoekersmarkt heel positief. We zien kinderen van kampeertent gemmen weer terugkomen, die houden veel van het stoeien hier“, valt echtgenote Jannie Koning aan. Er is een goede verstandhouding met de jeugd, doordat familiegezozen van dezelfde leeftijd meehelpt in het bedrijf. De kantine wordt druk bezocht, zodat het contact goed is. „Hier zal je geen opgestapelde kranten pik, of rommel voor de tenten, hoewel wij de jongeren geen stengere regels voorschrijven of ze hard aanpakken. We houden natuurlijk wel een oogje in het zeil“.

Onderhoud
Na de herfstvakantie sluit de camping tot aan de zaaivakantie. Joop Koning, geholpen door zijn zoon Ralph, ontfermt zich tijdens de winterperiode over het onderhoud. De vele stacaravans worden weer nagezien, en krijgen desnoods een visite. „Huizen of tringelows zijn niet toegestaan in dit gebied. Daarom vervangen we oude caravans door „chabots“. Deze kleine, mobiele onderkomens, worden steeds maar ja-voor-jaard door de vakantiegangers. Tijdens de „stille“ periode ontkomt ook de grasmat niet aan een opruimbeurt. Vooral het droge zomersver was een zware beproeving voor het groene tapijt waarmee de grasvelden zijn omringd. Er bestaan ook plannen voor gebiedstijde vernieu-

wing van de noering van de camping.

Uitbreiding
Het terrein, dat Koning op het oog heeft als natuurcamping, grenst aan De Bremakker. „De toeristen namen vaak een kijkje op het ruige terrein. Vroeger was het bosland, maar na dat het oorzakelijk hansen van Staatsoverheer kreeg de natuur vrij spel.“ Vijf jaar terug kocht Koning het terrein aan. Joop Koning: „Het lag zo mooi naast onze camping en we zag het als een extra voorziening voor de gasten. De agrarische bestemming sloot vooralsnog de mogelijkheid uit om het als camping in gebruik te nemen. Toch wilden we uitbreiden. Niet méér staanplaatsen, maar wel grote oppervlakte voor caravans. Als we echter op de gemeente hanteerend/rij verharde meer per seheid wilden overstappen moesten we het kampeerterrain vergroten. De onderhandelingen over een stuk land van het naburige „Vredelust“ liepen helaas stuk.“
Langzamerhand ontstond het idee van „natuurgericht kamperen“ bij Koning. Een in 1987 door Dienst Ruimte en Groen uitgebrachte studierapport sloot aan bij die gedachte. De dienst stelde een plan op met als titel: „Een netwerk van natuurgerichte kampeerterrain in Noordholland“.

Adviesbureau
Koning rap hulp in van een adviesbureau. Het bedrijf Jan Haaf en Bakker stelde in opdracht van Koning een zeer gedetailleerd rapport op. Ten behoeve van dit boekwerk werden op het terrein tot een diepte van 1,20 meter monsters genomen. Aan de hand van een uitgebreide analyse werden zandgragen, samenstelling en grondsoort van de bodem in kaart gebracht. De waterhuishouding ontstopte eventueel niet aan het onder-

zoek. Grondwaterpeil, stromingspatroon, zuurgraad en zoutgehalte van het bodemwater werden onderzocht. Het vervolgonderzoek spint zich toe op de samenstelling van flora en vegetatie in het betreffende gebied. Het rapport beschrijft de begroening van het terrein als soortenarm, hoewel toch nog 52 verschillende plantensoorten werden vastgesteld. Velen daarvan horen van nature niet thuis op deze plek, maar externe factoren, zoals bemesting, vooral weinig verspreid in hoogte en grondsoort en een waaie stabiele grondwaterstand, maakten dat bepaalde planten zich thuisvoelden op het verwilderde terrein. De plantmakers gingen in het plan minder uitgebreid in op de aanwezigheidszonen.

Drie zones
Het natuurkampeerterrain moet volgens de planbemaattingen aan natuurplantaarden en dieren. Daarnaast moet het uitzicht een overgang zijn van duinlandschap naar polder. Het gebied wordt daarmee ingedeeld in drie zones.

Het kampeerterrain moet plaats bieden aan maximaal 35 tenten. Het ligt niet in de bedoeling andere voorplantingen te plaatsen, volgens Koning zijn de voldoende toelatingsaanpak aanwezig op het aangrenzende De Bremakker. Auto's en caravans worden niet toegelaten. Er komt een overganggebied, waar wandelaars

en spelende kinderen vrij toegang hebben. Dit vormt de overgang aan richte naar natuur. Het derde gedeelte krijgt een ecologische functie, waarbij ontwikkeling van karakteristieke flora, fauna en de natuurwaarden voorop staat. Die natuurwaarden worden beschermd. Die doordat vrij komt mag volgens een speciale vergunning worden afgevoerd. Daarnaast wordt een tussenveld aangelegd, die een afscheiding vormt tussen de sectoren. Een deel van de bestaande begroening, zoals de Amerikaanse Vogelmier, zachte bark en Liguster zal verwijderd. De beoogde heidevegetatie zal door aankomende Drentse schapen in stand worden gehouden. De grazers zullen ongewenste overwoekers kort kunnen houden. Verachting van de bodem zal bijdragen aan dit resultaat.

Dit rustgebied zal onthoud worden en is uitsluitend toegankelijk op verzoek en onder begeleiding. Wel zullen zijde gasten van De Bremakker, als anderen het terrein mogen bezoeken. Bij de ingang zal een informatiebord worden geplaatst, waardoor geïnteresseerden worden voorgelicht over de natuurrijke waarde van het rustgebied. Tijdens de rondleidingen krijgen de bezoekers tevens informatie. De aanleg van het ambiebouwe project moet zoveel mogelijk met handkraft gebeuren, maar door het vele grondverzet lijkt dit een onmogelijke zaak. Daarom zal de firma Litenvoer het

werk voor een groot deel uitvoeren. De familie Koning zal zelf ook al het mogelijk doen. Het enthousiasme is groot. „Waarschijnlijk gaat in oktober de eerste spade de grond in, dan is volgens het adviesbureau het grondwaterpeil het meest gunstig. Plante groei in het zogenaamde rustgebied zal dan zo snel mogelijk weer op gang komen. Joop Koning, die zelf het beheer krijgt over het voor Noordholland unieke project, wast nu al belangstellenden naar Texel lokt, wordt daarin de komende vijf jaar b gestaan door het adviesbureau en door vrijwilligers. Na afloop van die periode wordt het beheer beoordeeld en na een gedetailleerde evaluatie zullen de mastregeln indien nodig worden bijgesteld.“

MEDIA 1993

Weer terreinbrand in kiem gesmoord

Opnieuw werd de brandweer gealarmeerd voor een terreinbrand in natuurgebied. Vrijdagsavond even na half zes hadden kinderen een vuurtje gemaakt temidden van struikgewas en heide op het terrein achter camping De Bremakker, aan de rand van Het Mientje. Het vuur liep uit de hand en was door de kinderen niet meer uit te krijgen.

Mensen van De Bremakker sneiden toe met (zojuist aangeschaft) vuur-zweepen en hadden de zaak snel onder controle. Dat was maar goed ook want voor de brandweerauto's van Den Burg en De Cocksdorp was het moeilijk om snel vanaf de Ruyslaan via mulle zandpaden van Het Mientje de plek te bereiken. Het was direct duidelijk welke jongen het vuur had aangestoken. Hij was erg geschrokken en heeft zijn lesje dus geleerd.

Buurt hikt aan tegen expansie Bremakker

De uitbreiding van camping „De Bremakker“ met een hectare terrein, heeft tot protesten geleid. Omwonenden zijn bang dat dit ten koste gaat van hun uitzicht en rust gaat en vrezen waardedaling van hun woning. Volgens exploitante Jannie Koning is die angst ongegrond. „Er komt een stukje natuurterrein en er wordt alleen buiten het seizoen gekampeerd. In het hoogseizoen is het speel- en parkeerterrein. Hun huizen worden juist meer waard.“ Wethouder Schilling (ruimtelijke ordening) zal beide partijen tot elkaar proberen te brengen. Zijn belofte ontging een Duitssprekende bezwaarmaakster, die onder grote hilariteit pas door toeschouwer Gerard Zoetelief tot zwigen kon worden gebracht.

Schoorsteenbrand snel bedwongen

De brandweer kwam zaterdagavond in actie voor een schoorsteenbrand op camping De Bremakker. Een van de gasten zag dat vlammen sloegen uit de schoorsteen van de open haard in de kantine en sloeg alarm. Om uitbreiding van het vuur te voorkomen werd het dak rond de schoorsteen flink nat gemaakt. De via 06-11 ge waarschude brandweer was zeer snel ter plaatse en maakte de ernstig vervuilde schoorsteen schoon met de ramonneur. Door de hitte was een plastic pijp van de keukenafzuiging de vlak naast de schoorsteen uit het dak komt, gesmolten. Verder is door het lopen op het dak de vrij broze rubberoed dakbedekking waarschijnlijk lek geworden.

Zelfs Bremakker is grote groepen beu, maar: „Campings zijn kritisch, niet jeugdovriendelijk“

Diese jongeren vermaakten zich hier op de camping en het eiland. Bremakkerbeheerder Ralph Koning (voor rechts) met een aantal kinderen bij Ezeren, Janderla en Eike uit Zehden en Mien en Paul en Ziemer.

„Kamperen is een sociaal gebeuren. Groepen passen daar moeilijk tussen. Of het nou gaat om jongeren, of om mensen van een jaar of veertig, in groepen wordt altijd meer lawaai gemaakt en gek gedaan. Jarenlang hebben we ze geaccepteerd, maar afgelopen voorjaar was ook voor ons de maat vol.“ Janny Koning, mede exploitante van „De Bremakker“ legt uit waarom zelfs op haar, als tolerant bekend staande camping alleen nog groepen van maximaal vier personen worden toegelaten. Daarnaast wil zij graag naar aanleiding van eerder verschenen publicaties- kanttekening plaatsen bij de problematiek van kamperende jongeren.

UITGELICHT

Ieder jaar maken we een gepersonaliseerde Nieuwjaarskaart voor onze gasten en relaties. Hieronder twee van de vele kaarten die we tot nu toe gemaakt hebben.

Miep en Betty

Jaap en Teun

Broer

Jaap en Miep

Fons en Gijs

UITGELICHT 2000

Joop Koning - bedrijfsnatuurplan

Joop en Ralph volgden cursussen en waren actief bezig met het opzetten van een bedrijfsnatuurplan. De volgende tekst is een presentatie door Joop voor een bijeenkomst over natuurlijk tuinieren.

'Hoewel dit niet bedoeld is als een praatbijeenkomst, lijkt het me toch verstandig met een kleine inleiding te beginnen. Voor sommigen zal mijn verhaaltje geen 'nieuws' meer zijn, want er zijn in het verleden al vaker bijeenkomsten geweest en ook in diverse nieuwsbrieven is al veel informatie verstrekt. Voor anderen zullen toch nog zaken aan de orde komen die ze niet wisten.

Toen ik gevraagd werd of ik een bijdrage wilde leveren aan een bijeenkomst over 'Natuurlijk tuinieren' heb ik uiteraard meteen positief gereageerd. Het gaat hier immers over zaken waar je als campingbeheerders praktisch iedere dag mee bezig bent.

Waarom zo gefocust op natuur en milieu?

Al in een vroeg stadium is bij ons het besef gegroeid dat we onze camping de uitstraling wilden geven van natuurcamping. In het begin was dat beslist niet eenvoudig. Economische belangen dwongen ons ertoe bijna ieder hoekje van de camping te benutten. Dit ging ten koste van de natuurwaarden waarover het terrein van nature beschikte. Vooral de 'wilde brem' verdween praktisch uit beeld. Ook een groot aantal beeldbepalende bomen sneuvelden.

Het ontbreken van riolering in combinatie met de toenemende recreatieve druk had tot gevolg dat het terrein en omgaande sloten ernstig werden vervuild. De moed zonk je af en toe in de schoenen, maar veel keus hadden we niet!

Riool

De ommekeer kwam toen de camping werd aangesloten op het gemeentelijk riool. Ieder jaar kon je merken dat de milieuomstandigheden op de camping verbeterden. Ook in financieel opzicht ging het de camping steeds beter af, wat ons in staat stelde op zoek te gaan naar meer ruimte voor natuurontwikkeling. Aanvankelijk ging dat moeizaam.

Gasten die jaren achtereen op de camping verbleven en in feite geholpen hadden de camping armen en voeten te geven, stuur je niet zomaar weg! Bovendien was het zo dat kampeermiddelen en plekken vaak overgingen van ouders op kinderen. Een situatie waar we trots op waren en die we niet zomaar wilden veranderen.

Kansen

We roken onze kansen toen een nieuw bestemmingsplan kleine campings de ruimte gaf om te zoeken naar uitbreiding. Al vrij snel werd het huidige Heitje aangekocht en niet lang daarna het gebied ten oosten van de camping waar nu het sportveld en de parkeerplaats nog steeds zijn. Een grote reorganisatie op de camping was het gevolg. Kampeerplaatsen en caravanplaatsen wer-

den groter gemaakt, maar tevens werd waar mogelijk gezocht naar ruimte voor natuurontwikkeling. Dat ging echter niet zo gemakkelijk als gedacht! Het ontbrak ons aan een duidelijke visie, aan beleid! Dit leidde er vaak toe dat wat het ene jaar werd gerealiseerd, enkele jaren later alweer moest verdwijnen omdat de ruimte ergens anders nodig was.

Milieubarometer

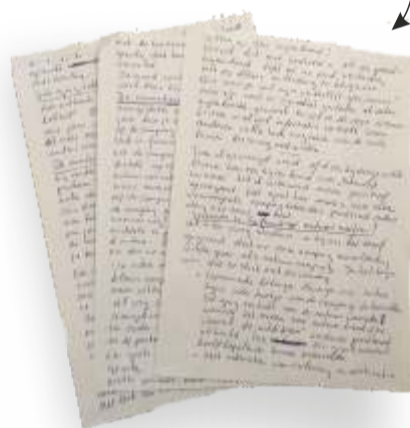
Het werd anders toen wij ons als camping aansloten bij andere campings in Noord Holland die gingen proberen een natuurmilieuonderscheiding binnen te halen welke ons zou profileren t.o.v. de andere campings. Binnen een jaar lukte het ons door tal van maatregelen de hoogste onderscheiding op dit gebied te krijgen: 'de Gouden Milieubarometer'. Een belangrijk onderdeel in dit proces was een cursus van 'Landschapsbeheer Noord Holland' waarin ons geleerd werd een eigen bedrijfsnatuurplan te schrijven. Het leek een moeilijke opgave, maar toch zijn we dat natuurplan gaan maken.

Wat is dat, wat houdt dat in?

Simpel gezegd komt het erop neer dat je opschrijft hoe je denkt dat de natuur op de camping er over pakweg twintig jaar uit moet zien. Dat lijkt simpel maar als je erover nadenkt is dat het beslist niet! Eén ding was me wel duidelijk geworden: de natuur op de camping moet aansluiten op de natuur van de omgeving, dus als je natuur op de camping creëert, gebruik dan zoveel mogelijk planten, bomen en struiken die hier van oorsprong groeien. Weg met uitheemse planten en bomen zoals de conifeer enz.

De natuur op de camping moet passen in het landschap en waar mogelijk het omringende landschap versterken! Daar hadden we natuurlijk een goed begin. 't Heitje sloot naadloos aan bij Nationaal Park 'De Duinen van Texel'. 't Heitje maakt zelfs onderdeel uit van dat Nationaal Park. Richting de polders klopte het ook wel aardig. De pas gekochte gronden waren ten slotte grasland en sloten aan bij het gebied ernaast. Het ontstaan van het bedrijfsnatuurplan zorgde ervoor dat het Akkerveld volgens die visie en inrichting werd aangelegd.

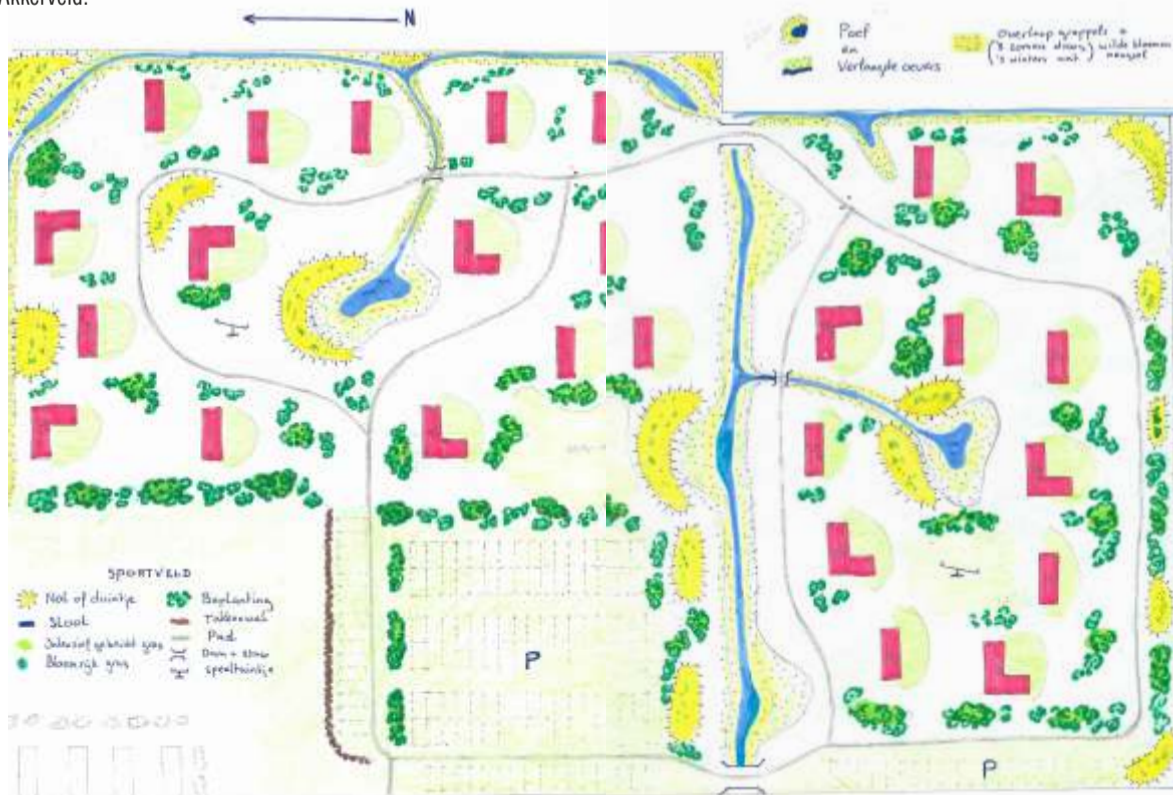
De geschreven aantekeningen van Joops presentatie over natuurlijk tuinieren.

UITGELICHT 2000

Joop Koning - invulling Akkerveld

Geheel volgens het nieuwe bedrijfsnatuurplan maakten Joop en Ralph een tekening voor de invulling van het Akkerveld.

1970 - 2020

1996

De receptie is erg klein en we besluiten om er een stukje aan te bouwen. Voor het eerst een heuse balie om de gasten te woord te staan. Ook in dit jaar worden de eerste gesprekken gevoerd met de kabelexploitant voor het aanleggen van een kabelaansluiting voor televisie. Het is tijd dat het aantal schotels op caravans ingedamd wordt.

1998

De Recron introduceert het fenomeen Milieubarometer. We gaan gelijk voor goud. Fanatiek laten we hier onze koers door bepalen. Vergaande maatregelen voeren we door voor het behalen van de milieubarometer: gescheiden afval, waterbespaarders, zonnepanelen, het maken van een bedrijfsnatuurplan, bemeteren van iedere caravan voor gas, elektra en water en duurzaam bouwen.

Ook wordt het verouderde toiletgebouw uit 1965 op het Bosveld vervangen door 16 duurzame toiletunits, geschikt voor 32 kampeerplaatsen.

2000

Het bestaande woonhuis/receptie voldoet niet meer aan de eisen des tijds en is te oud om te renoveren. We bouwen een nieuwe receptie en twee beheerderswoningen. Volledig milieubewust met duurzame materialen, HR ketels, opvang van regenwater, zonnepanelen en muurverwarming. De receptie wordt verplaatst naar een chalet voor zolang de verbouwing duurt.

2002

We krijgen de kans om twee hectare grond erbij te kopen en maken gebruik van de 25% uitbreidingsregel. Hiermee krijgen we er honderd slaapplekken bij. Ons bedrijfsnatuurplan is ook hier de leidraad qua invulling en inrichting. Het Akkerveld is geboren, een prachtig natuurerrein met 26 nieuwe Nijbo-chalets. Schuttingen en uitheemse beplanting zijn uit den boze. Door deze uitbreiding is het ook nodig om twee nieuwe, grotere gastanks te plaatsen. Op het Bosveld en Weideveld willen we ook een meer natuurlijke inrichting. Dus geen schuttingen en geen coniferen. Voor de bermen hebben we een speciaal maaibeheer, zodat meer bloemen en planten zich kunnen ontwikkelen.

AAN HET WOORD...

Hennie Stam

weer veranderd was. Tegenwoordig volg ik de Facebookpagina dus kan ik het op die manier bijhouden, maar toen kon dat natuurlijk nog niet. Vroeger kampeerden we in tenten op het Bosveld. Ik heb daar als kind veel vriendjes en vriendinnetjes gemaakt, vrienden die ik nog altijd ken en spreek. In het seizoen was enorm veel te doen, zoals droppings en feestavonden in de kantine. Tegenwoordig zitten we al jaren in chalets en hebben we over het hele park gezeten.

Een week te vroeg

Zeven jaar geleden kwamen we in de bouwvak naar het eiland, lekker een weekje op de Bremakker met mijn kleinzoon van destijds twee jaar. Ik kwam vanaf Terschelling, waar ik ook vakantie had gevierd, en mijn dochter kwam haar zoontje vanaf het vaste land brengen. Op de Bremakker aangekomen bleken we er een week naast te zitten – we hadden voor de week erop gereserveerd! Ilonka en Bianca hebben van alles geprobeerd, maar midden in de bouwvak een andere chalet krijgen was echt niet mogelijk... Mijn kleinzoon was ontroostbaar, maar gelukkig konden we de week erop wel gewoon komen. Dat maakte een hoop weer goed. Tegenwoordig check ik wel even drie keer de datum voordat we op vakantie gaan!

UITGELICHT

Voordat we via internet konden reserveren, kon je telefonisch boeken, maar ook door onderstaande reserveringskaart in te sturen.

MEDIA 2000 - 2002

Vakantiedorp De Krim, Koom-aar en Bremakker Recreatiebedrijven kregen Gouden Milieubarometer

Bremakker

Ook de familie Koning van camping De Bremakker heeft de laatste jaren veel geïnvesteerd in milieubesparende maatregelen. 'Brons hadden we, we gingen nu voor zilver. Maar het ging zo goed, toen hebben we tegen elkaar gezegd: We proberen goud te halen', aldus Ralph Koning, die er de laatste jaren zeer in-

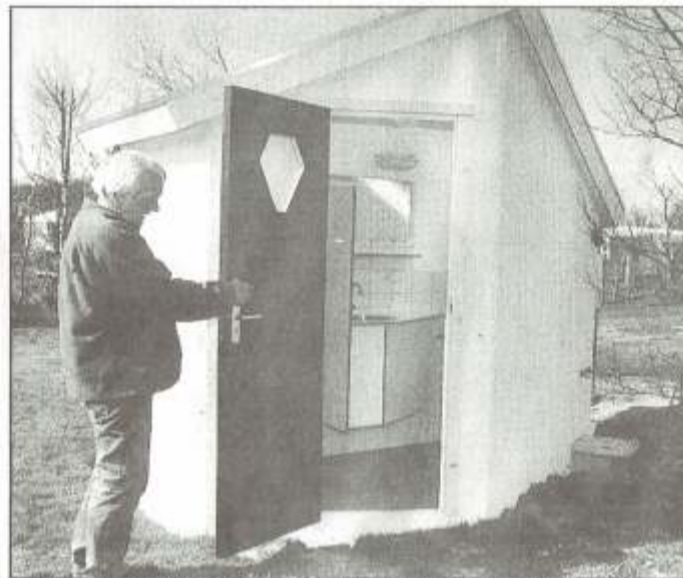
tensief mee bezig is geweest. Elke standplaats is nu voorzien van stroom-, water- en elektriciteitsmeters. 'Doordat ze betalen naar gebruik, gaan gasten er meer op letten. Dat het 's avonds niet nodig is om in een caravan alle lichten te laten branden, maar dat een sfeerlichtje voldoende. En als ze er niet zijn, laten ze niet meer alles aanstaan. De koelkast gaat bij velen uit. Laatst ben ik rond-

gogaan met een emmer met waterbespaarders voor de kraan. Ik zeg dan tegen die mensen: Als je je handen wast, valt negen van de tien liter er naast. Met die waterbespaarders reduceert het gebruik met veertig procent.' Afval is een veelbesproken punt. Het is namelijk heel moeilijk om de scheiding in goede banen te leiden. Veel mensen uit de stad beseffen niet dat

een plastic zak, waarin ze hun groenteafval verzamelen, niet in de GFT hoort. Dus stoppen ze het toch in die bak. Wij zijn vrij fanatiek in die scheiding en vissen dat zakje er dan wel weer uit.' Voor de afvalscheiding is op de Bremakker een complete milieustraat ingericht, waarin onder andere huishoudelijk afval, papier, glas, plastic, blik, textiel en GFT worden gescheiden. Er is zelfs een grof-

vuilhoek. 'Je bent afhankelijk van de gasten. Zoiets moet groeien. Doorgaans is men welwillend, zolang het maar niet te ingewikkeld wordt.' De sanitaire units die de firma Boon uit De Cocksdorp onlangs plaatste, zijn zo veel mogelijk van duurzaam materiaal gebouwd. De lichtpunten branden bijvoorbeeld niet langer dan noodzakelijk. 'Voor de elektriciteitsvoorziening zijn we overgestapt op groene stroom en daarvoor wordt in week 27 veertig vierkante meter aan zonnecollectoren op de camping geplaatst.'

'Het voldoen aan de normen voor de Gouden Milieubarometer heeft ons heel veel tijd en energie gekost. Normaal gesproken zouden wij in zo'n korte tijd nooit zoveel investeren. Maar we staan er volledig achter en daarom voldoen we wel aan de Milieukeur en dat is tegenwoordig een heel bekend en vertrouwd begrip. Een heleboel mensen denken dan toch: Daar kunnen we nog wel eens gaan kamperen.'

Joop Koning van camping De Bremakker bij een door Meijerl Boon gefabriceerde sanitaire unit, die voldoet aan de normen voor de Milieukeur.

Camping richt zich op ecotoerisme Bremakker legt duinbeek aan tussen nieuwe chalets

Duinbeek langs 't Heije. De nieuwe duinbeek moet er ongeveer hetzelfde uit gaan zien.

Vijftig nieuwe chalets op een natuurvriendelijk ingericht gebied. Dat is het 'dubbelproject' waarvoor vrijdag de werkzaamheden zijn gestart op camping De Bremakker in de Denen. Een voormalig landbouwgebied van twee hectare groot wordt nieuw heringericht met onder meer een duinbeek.

Het nieuwe project heeft als weg van 't Heije, een stuk grond dat De Bremakker zo'n tien jaar geleden al natuurvriendelijk inrichtte. Kampeers kunnen daar tussen de bomen hun tenten opstellen op gras dat door schadden is kortgehouden. Het veld wordt begrensd door een tuinwal en een duinbeek die enkele jaren geleden al werden aangelegd. In het nieuw in te richten terrein

eigen terrein een duinbeek laten aanleggen. Dat gebeurt op eigen initiatief. De Krim werkt aan een soortgelijk project. Beide projecten zijn opgenomen in het Masterplan Water. Volgens Koning wordt met het natuurvriendelijk inrichten voldaan aan de behoeftes van toeristen om meer in de natuur te verblijven. 'Mensen kunnen nu kiezen uit kamperen of een luxe verblijf.'

Ploegelanden

De toekomstige duinval van De Bremakker sluit aan op de duinbeek in naburige De Ploegelanden. Op de voormalige weidegrond in de Denen werd vorige jaar een aantal sloten vervangen door een duinval. Koning: 'De duinbeek bij 't Heije heeft nog als voorbeeld gekend voor de duinbeek.'

De nieuwe chalets komen aan weerszijden van de toekomstige beek te staan. Twaalf aan de ene kant, twaalf aan de andere kant. Als de grond bouwrijp is gemaakt voor de plaatsing van de chalets, kunnen graafmachines aan de slag om de huidige sloot te vergroeven. Volgens Koning komen er geen hekken om de duinbeek. 'Mensen moeten er gewoon bij kunnen komen.' Dat is het ook het geval bij de beek langs 't Heije. 'Doordat er mensen lopen, kunnen er via hun schoenen zaden worden getransporteerd.'

De chalets worden voorzien van een aansluiting op het hoofdwat. Daarmee wordt voldaan aan een van de voorwaarden dat water in een duinbeek helder moet zijn. Met grond die afgegraven is, worden kunstmatig lage duinen aangelegd langs de beek. De beplanting bestaat uit inheemse boomsoorten als de beuk, meidoorn en de ijsterbeuk. 'En er komt natuurlijk ook veel brem te staan.' Ook worden twee poelen aan-

gelegd en de beek krijgt een stingerend karakter. De meeste kosten van de herinrichting in de waterloop worden gedragen door het waterschap. Andere partners in het Masterplan Water dragen ook een steentje bij. De kosten van de inrichting van de rest van het terrein zijn voor rekening van de Bremakker. Over het beheer moeten De Bremakker en het waterschap nog met elkaar onderhandelen, zegt Jan Steenis van Hollands Kroon. Hij verwacht dat de duinbeek in het voorjaar aangelegd moet kunnen zijn.

Chalets

De plaatsing van de chalets, die eendaags begint, wordt volgens Koning

in juli afgerond. De stacaravans worden gebouwd bij het bedrijf Nijbo in Winterswijk. Het is de bedoeling dat er wekelijks één aangeleverd wordt. 'Ze worden met groot transport vervoerd en hier vervolgens met een telekraan op hun plaats gezet. Het gaat om chalets die tussen de zes en acht ton wegen.' De chalets zijn inmiddels allemaal verkocht. De prijzen varen tussen 436.000,- en 454.000,-. De verkoop was in handen van Kampeercentrum Jan Kneper. De eigenaren kunnen de onderkomens via De Bremakker laten verhuren of de verhuur in eigen hand nemen. Het beddenbestand van De Bremakker wordt door de chalets met honderd vergroot. Dat was mogelijk,

omdat er sprake is van kwaliteitsverbetering. Het was de aanvankelijke bedoeling dat de chalets op één hectare zouden worden geplaatst. Koning: 'We hebben toch twee hectare gedaan, zodat we meer de ruimte hebben. Bovendien moest de bestemming van het terrein veranderd worden. Dat kun je beter in één keer tegelijk voor twee terreinen doen, dan twee keer apart.' De Bremakker was in november één van de bedrijven die van Commissaris van de Koningin Jos van Kemnade een gouden milieubarometer kregen voor de inspanningen op milieugebied.

Ralph Koning bij de sloot die vergroeven wordt tot duinbeek.

AAN HET WOORD...

Berry Koning

Vroeger was ik, in tegenstelling tot mijn broers Erwin en Ralph, een ontegenlijk verlegen jongetje dat niet veel zei (echt waar!). Ondanks mijn verlegenheid vond ik het leven op de camping geweldig, hoewel ik niet veel campinggasten kende. Ik deed mijn eigen ding met een klein groepje vrienden, kinderen van vaste gasten.

Bok

Iemand die ik wel goed kende was Willem, een vaste gast en maat van Joop, die klusjes deed op het park. Wij noemden hem Ome Willem, zijn kinderen zeiden op hun beurt Ome Joop. Daar werd Joop altijd dol van, hij vond het een vreselijke bijnaam. Op mijn achtste verjaardag kwam Ome Willem binnen met het mooiste verjaardagscadeau dat ik ooit heb gehad: een bok. Geweldig! Het enige wat het beest deed was blèren, en, het is echt waar, stinken als een bok. Janny heeft hem op een gegeven moment geruild voor een cavia die binnen een week al dood was: slechte ruil.

Bar

Als kind kwam ik weinig in de kantine, tot op mijn veertiende mijn interesse toch gewekt werd. Ik begon met servetjes vouwen en bestekjes rollen, voor ik het wist stond ik een jaar later achter de bar. Heel eng, maar dat was goed voor mijn verlegenheid. Rond mijn zestiende was de mooiste tijd om te werken. Texel was toen echt een jeugdeiland en ik ging elke avond stappen. Ralph en Erwin werkten in de avond en ik overdag met wat vrienden, waardoor we 's avonds naar de kroeg konden. Dat was één groot feest.

Studeren

Op mijn achttiende vertrok ik van het eiland naar de MTR0 om toerisme te studeren. Mijn eerste stage liep ik op de Krim, daarna mocht ik onverwachts naar Aruba. Daar heb ik een fantastische tijd gehad, met daarop aansluitend een vakantie naar Venezuela. Dat reizen zorgde ervoor dat Texel steeds minder begon te trekken, maar ik moest terug: ik had geen rooie rotcent meer.

In eerste instantie zou ik op de Bremakker komen werken, maar er was niet genoeg werk voor me – en bovendien wilde ik liever wat anders doen – dus ging ik bij oom Dirk aan de slag in de Taveerne. Dat resulteerde in een hele leuke, leerzame tijd, maar ook in veel

dronken avonden in de Beerekuil en de vraag: wat doe ik nog op het eiland?

Bianca

Mijn schoolvriend (en lapzwans) Daniel vroeg me eens mee naar de NHTV, naar een open dag die bij aankomst niet bleek te bestaan. Na toch maar een halfuur op de school rondgekeken te hebben besloot ik om de opleiding tot reisleader te volgen. Daar leerde ik Bianca kennen en rolde het vak in; twee jaar reisde ik voor werk door Centraal Europa, later werkte ik bij een reisbureau in Amsterdam. Tot Bianca en ik ons af begonnen te vragen waar we ons leven verder wilden opbouwen. We twijfelden over het buitenland, maar in plaats daarvan gingen we naar Texel. Grappig is dat ik de herfst ervoor nog had gezegd dat ik nooit zou trouwen, kinderen zou nemen, of terug naar Texel zou gaan. Dit besluit kwam dus echt out of the blue.

Linkerhanden

Ik had dan wel een toeristische opleiding gevolgd, voor het werk op de camping bleek het toch lastig dat ik twee linkerhanden heb. Ik zie mezelf in het begin nog lopen met een kruiwagen toen Joost van Heerwaarden langskwam: 'Wat doe jij hier? Jij kon toch zo goed leren?' Het kan soms gek lopen. Toen Bianca en ik terug op Texel kwamen was de camping nog in de 'oude' staat, waardoor we in de loop der jaren alles hebben vernieuwd: Ut Duckie, 't Heitje, het Akkerveld, de nieuwe kantine, noem maar op. We zijn er vanaf het begin vol gas voor gegaan en dat doen we eigenlijk nog steeds. Die eerste jaren hebben we nog met Joop en Janny samengewerkt, daar ben ik heel blij mee.

Personeel

De camping is door de jaren heen steeds groter en drukker geworden, en daar hoort ook steeds meer personeel bij. Ik vind het erg leuk dat Lesley hier nu ook werkt – toch mooi dat het een familiebedrijf is. Sowieso heeft alle personeel altijd gevoeld als een grote familie. We hebben op dit moment een fantastisch team van kantinepersoneel, schoonmakers en manusjes-van-alles, maar wie ik extra wil uitlichten zijn onze voormalige keukenprinsen Lex en Roel. Elke keer als je de keuken binnenkwam stond je weer te kijken: de pollepels vlogen door de keuken, overal lag troep en alles kon misgaan. En toch, op drukke dagen gingen ze als een raket en draaiden ze de keuken als een geoliede machine.

Waar ik stiekem trots van word, is als mensen zeggen: ik heb je vroeger als baby'tje nog in mijn armen gehad. Aan de bar een beetje gênant om te horen, maar toch wel erg leuk dat mensen hier al zolang komen als ik leef!

1970 - 2020

2003

Berry en Bianca komen op de camping. Na hun studie en werkzaamheden in het toerisme kiezen ze voor de Bremakker en komen tijdelijk in een chalet te wonen.

2004

De loods waar voorheen caravans werden gestald, wordt vervangen door een grotere moderne loods waar ook in de winter in gewerkt kan worden.

2006

De 36 kampeerplaatsen op 't Heitje moeten plaats maken voor 20 nieuwe chaletplaatsen. Door de lage bezettingsgraad is het niet meer rendabel om een nieuw toiletgebouw aan te schaffen. Geheel in lijn met ons bedrijfsna-tuurplan worden er twintig duurzame, met wol geïsoleerde chalets geplaatst van Keijbouw Texel. Vier chalets voor de verhuur en de overige chalets in particulier eigendom.

2007

Begin dit jaar overlijdt Joop, onze steun en toeverlaat. We zullen zijn levenswerk op dezelfde manier met liefde en inzet voortzetten.

AAN HET WOORD...

Frans en Corrie Pothuizen

In 1976 gingen wij met zijn tweeën naar Texel. We waren toen nog niet getrouwd. Op de Bremakker was dit toegestaan, maar dat kon in die tijd niet op iedere camping. Toen we op de camping arriveerden was het erg warm, en we kregen meteen iets te drinken van de familie Kaspers. We voelden ons erg welkom. In de jaren erna leerden we veel mensen kennen: de familie Bakker, Lok, Schijf, Schellingerhout, de Kamps. Later kwam ook mijn broer Joep met zijn gezin.

Sarasani

We gingen in die tijd vaak uit in Den Burg en De Koog, en jaarlijks naar

Sarasani. Daarna gingen we in de kantine met Joep nog even 'Kassie 24' spelen. Dat kon laat worden, soms was het alweer licht als we naar de tent gingen.

Touwtrekteam

We deden regelmatig mee met de spellen op de camping. Vooral het touwtrekken was heel spannend, aangezien de familie Schijf óf de familie Schellingerhout altijd won. Daarom hadden wij een nieuw team geronseld met allemaal sterke mannen. We hadden zelfs Joep in ons team. Het was een hele uitdaging, we wilden koste wat kost winnen! Onze vrouwen hielpen mee, ze stonden met kratten bier te rammelen om ons te motiveren. Uiteindelijk heeft ons team gewonnen.

Ook heel leuk was de missverkiezing, waarbij de mannen verkleed als vrouw een parcours af moesten leggen. Deze werd gewonnen door deelnemer H. Schellingerhout: hij was expres vergeten een onderbroek aan te trekken... Bij een ander spel moesten de deelnemers zoveel mogelijk onderbreken aan de waslijn hangen. Dat ging zo fanatiek dat na de schoone, ook maar de vuile onderbreken werden opgehangen.

Broodje poep

Op een avond in de kantine zaten we met een aantal jongelui van de camping wat te eten. Ik zou de bestelling doorgeven, en een van de jongens vroeg gekscherend om een broodje paardenpoep. Ik gaf de bestelling door aan Willem, die in de lach schoot – komt in orde! En ja hoor, even later serveerde hij een broodje paardenpoep, compleet met bestek en servet. De arme jongen wist niet dat er een paard achter de kantine liep.

's Avonds op de camping werd fanatiek het spel croquet gespeeld, tot in het donker. Dan werd er vaak een beetje vals gespeeld – iemand deed bijvoorbeeld een elastiekje om de poortjes, of stak satéstokjes in het gras zodat de bal de verkeerde kant op ging. Verder gingen we regelmatig op zee vissen, en daarna op het park gezamenlijk vis bakken en eten. Het bakken doen we nog steeds, alleen halen we de vis even in de winkel. In de jaren daarna kwamen er kinderen. Die vonden het geweldig in Ut Duckie: de knutsels maken, de optredens, de spooktochten en het tafeltennis in de kantine. We komen nog steeds met veel plezier op de Bremakker en maken elk jaar weer nieuwe herinneringen.

AAN HET WOORD...

Joep en Trudy Pothuizen

Tot 1983 stonden wij bij André van der Vliet op camping Dennenrust. Hierna gingen we naar de Bremakker, waar broer Frans en Dickie de Kamps inmiddels al vaste gasten waren. Het was tevens onze huwelijksreis op de camping, en toen nog heerlijk rustig in het voorseizoen. Joep en Janny waren de Bremakker, bepaalden in grote mate de fijne sfeer en waren zeer betrokken bij hun gasten.

Het de Waard Plein

Vele jaren hebben we er met een vaste club gestaan. Frans en Corrie Pothuizen, Dick en Els de Kamps, Ria en Wybe Jaarsma en Rien en Nel de Beste. Gezamenlijk stonden we op onze vaste plek 'Het de Waard Plein'. Na de verbouwing van de Bremakker kwamen we met elkaar op een andere plek te staan en maakten we ook kennis met Jack en Hennie Meijne en hun zoon Stefan. Wilma en

Harry Samsom kwamen met kids door ons toedoen op de camping en daarna ook de broer van Harry, Joost met zijn vrouw Adrie en kids.

Bremakkerstelletje

Hun zoon Johan kreeg later iets met onze dochter Joyce en zijn inmiddels alweer vier jaar getrouwd en twee kinderen rijker! Met recht een 'Bremakkerstelletje'. Ook onze kinderen maken nu deel uit van de Bremakkercultuur. De club werd uitgebreid met Niels, Gaby, Kimberley, Joyce, Jolien, Whitley en Lisa. Lief en leed hebben we met elkaar gedeeld en met Frans en Corrie, Dick en Els en de rest staan we nog steeds één of meerdere weken bij elkaar. Altijd in het hoogseizoen.

Vis eten

Er gaat geen vakantie voorbij of 'het hele spul' met aanhang komt wel een paar dagen langs, waarbij pannenkoeken en vis eten tot de vaste traditie behoren. Joyce is getrouwd op Texel en ook dat hebben we uitgebreid mogen vieren op de Bremakker. Inmiddels komt ook de volgende generatie ieder jaar naar de Bremakker. Een paar jaar geleden is de 'de Waard' vervangen door de vouwwagen in het hoogseizoen en in het naseizoen staan we er met de caravan. Iedere keer voelt het als thuiskomen. Alleen in 1987 zijn we vanwege de geboorte van Joyce niet geweest, maar verder altijd!

AAN HET WOORD...

Dick en Els de Kamps

Veertig jaar geleden ging ik met mijn vriendin (inmiddels mijn vrouw) en haar ouders op vakantie in een van de huurhuisjes aan het einde van de Tempelierweg. Dat was heel leuk en gezellig, maar 's avonds wilden we toch een biertje doen, dus traptten we elke avond naar Den Burg om wat te drinken in De Grote Sloek. Totdat ons het lawaai van gezelligheid bij de burens op ging vallen, wat was dat? We liepen de Bremakker op en daar bleek een kantine te staan, vól met mensen. Het jaar erop hebben we voor het eerst op de Bremakker gekampeerd en sindsdien zijn we elk jaar geweest (op één jaar na, toen mijn vrouw moest bevallen).

Rollend de kantine uit

In die tijd mocht álles van Joep en Janny; we rolden 's ochtends om vijf of zes uur de kantine uit. Tegenwoordig staan de tenten netjes opgesteld, vroeger stond alles kras door elkaar, hutje mutje met zijn allen. We leerden daar in het eerste jaar al vrienden kennen die allemaal nog jaarlijks komen. In die tijd hadden we geen koelkast, dat was best lastig met bier. Maar Joep zei: neem maar mee naar de kantine. Daar had hij een grote koelruimte. Later kon je je gekoelde bier weer komen halen.

Een groot feest was het touwtrekken en de andere recreatieactiviteiten. Die werden altijd midden op de camping gehouden, iedereen deed mee en er was natuurlijk bier bij aanwezig. Er werden banen gebouwd van strobalen met een vijver erin, palen met zeep ingesmeerd en erop stonden kinderen met kussens in de hand die elkaar daar vanaf moesten meppen. Later ben ik op Texel getrouwd, in het oude gemeentehuis op de Groeneplaats. Het feest vierden we op de camping, de tenten waren versierd, het was heel bijzonder. Ik kom dus al jaren op de Bremakker, en nog altijd met veel plezier!

MEDIA 2003 - 2004

Kees Dros en Nienke Bloksma van Duurzaam Texel namen de Zweedse wetenschapper Mikael Backman (midden met pet) onder meer mee naar camping De Bremakker, waar duurzaamheid een belangrijke plaats inneemt. Ze bekijken een duurzaam chalet dat nauwelijks meer onderhoud nodig heeft. (Foto Jeroen van Hatsum)

AAN HET WOORD...

Willem van Heeckeren

In 1970 kwam ik voor het eerst op de camping. De jaren daarvoor stond ik met mijn ouders en zus Joke altijd op een andere camping, maar daar bleken we niet meer welkom nadat een familielid van ons en de eigenaar van de camping een flinke discussie hadden gehad. Daar stonden we dan, en konden eigenlijk onverrichter zake weer naar huis. We baalden flink, maar op weg naar de boot zag Joke een bord over de Bremakker: een nieuwe camping, dit jaar voor het eerst open. Daar gingen we het proberen. In het kantoor legden we ons verhaal uit aan Joop, die antwoordde dat er plek zat was, we konden blijven.

Een nieuwe camping

We hebben de tent opgezet en onze kennissen, die een dag later aan zouden komen, gebeld om te melden dat we van camping gewisseld waren. Van het een is het ander gekomen en ik ben nooit meer weg geweest. Achteraf ben ik blij dat die ruzie er is geweest, anders waren we hier nooit terecht gekomen. Dit jaar wordt dus ook alweer mijn vijftigste jaar Bremakker.

Toilet en pisbak

Toendertijd was wat nu het Bosveld is nog een groot vierkant stuk gras. Met vier genummerde tegeltjes werden plekken van tien bij tien uitgemeten waar je een tentje kon opzetten. Er stond een klein hokje met toilet en pisbak, zonder verlichting natuurlijk. Verder waren er de oude toiletten bij de kantine, en een klein gebouwtje met zes wc's en een mannen- en vrouwendouche. Dat was het hele sanitaire gebeuren. 's Ochtends vroeg stond er zo vijf man in colonne met een rol toiletpapier onder de arm te wachten. Dat was de goeie ouwe tijd.

Op het hele terrein stonden palen in de grond met een ronde ring eraan, daarin hingen de vuilniszakken. Twee keer per dag reden Joop en Ben Keunengen met een autootje een rondje om de zakken te verwisselen. Die zakken werden vervolgens in een hoek van de camping opgeslagen, en zo'n twee keer per week stouwen ze het Volkswagenbusje helemaal vol om de boel bij de vuilstort af te leveren.

Kampwinkel

Ook zat er in die tijd nog een kampwinkel op de camping. Daar kon je je boodschappies doen en je kon er je koelelementen in grote vriezers leggen. Je had immers geen koelkast in de tent. 's Ochtends stond iedereen in die vriezers te graaien naar zijn eigen koelelementen – te herkennen aan een pleister met naam erop.

Er was geen stroom, geen tv, dus 's avonds ging het gros van de gasten de kantine in. Om negen uur ging Joop of Ben een rondje door de kantine en werd iedereen jonger dan twaalf naar huis gebonjourd. En dan ging het de hele nacht door, tot de gasten naar bed gingen of Joop of Ben in slaap viel achter de bar. Dat kon zo een uurtje of vier worden, vijf zelfs. Achter de bar werd net zoveel meegedronken en meegerookt als ervoor.

Vakantiewerk

In mijn derde jaar op de Bremakker, ik was twaalf, kwam ik vakantiewerk doen. Uiteindelijk heb ik een jaar of vier in de keuken gewerkt. Ik begon om vijf uur 's middags en werkte tot sluitingstijd.

patatjes, kroketjes en frikadelletjes bakken. Een heel gezellig bijbaantje, en ik ben daar héél snel volwassen geworden. 's Zomers kwamen studenten van het CIOS de recreatie verzorgen. Dat ging volgens een vast schema: op maandag was er minivoetbal, op dinsdag en donderdag volleybal, en op vrijdag volksdansen. De hele camping liep uit voor het dansen, er kwam vaak wel zestig of zeventig man. Wij als personeel deden mee, want we vonden dat als je op de Brem werkt, je je gezicht moet laten zien. Ook hadden we een personeelsvolleybalteam, altijd een hartstikke goed team! Elke avond volleybalden we op het Bosveld en iedereen mocht meedoen. Dat ging er heel gemoedelijk aan toe.

Wasbak speciaal

In de kantine stond een bijzonder gerecht op het menu: de wasbak speciaal. Als je het verdiend had om op je nummer gezet te worden, greep vier man je bij kop en kont en slingerde je door de wasbak bij de wc's, die toen nog een langwerpige trog was. Vervolgens kreeg het druipnatte slachtoffer een biertje van de baas. Dat deden we niet bij iedereen hoor, alleen bij mensen die het konden hebben.

Gutenmittag

Er kwamen een hoop bijzondere mensen op de camping, onder wie de Duitse Manfred. Manfred en zijn vrouw kwamen ieder weekend naar Texel. Op vrijdagmiddag kwam hij naar de bar: 'Gutenmittag jongens, ik kom even rustig een biertje drinken!' Iedereen aan de bar gaf hem dan meteen een biertje, waardoor Manfred al gauw een stuk of vijf biertjes voor z'n neus had. 'Ach jongens doe nou niet hè, ik moet zo nog eten dan wordt mijn vrouw boos met mij,' zei Manfred, die vervolgens alle biertjes opdrong en met zijn hoofd op de bar in slaap viel.

Jochies

We lunchten altijd met het voltallige personeel in het huis van Joop en Janny, waar Erwin en Ralph dan ook bij waren. Dat waren nog jochies toen ik net begon met werken. Ik weet nog heel goed dat we eens met zijn allen lunchten en er nasi op het menu stond. Op tafel stond een grote pot zoetzuur waar nog één uitje in zat. Ralph moest en zou dat laatste uitje hebben, maar wat doet die sukkel: hij zwaait zo heftig met zijn vork door de pot, dat de hele pot omflikkert. De hele vloerbedekking zat onder het zoetzuur, Janny natuurlijk boos. Ralph bleef heel stil, tot ik hem na een tijdje hoorde zeggen: 'Maar, waar is m'n ui dan gebleven?' Die lag nog ergens onder tafel! We hebben als personeel dubbel gelegen van het lachen, maar Janny vond het helemaal niet grappig.

Vader en moeder

Als laatste nog een mooie anekdote over mijn vader en moeder. Vlak voor hun vakantie had mijn vader een gloednieuwe auto gekocht. Hij parkeerde zijn auto op het plekje voor het huis – waar tegenwoordig de schapen staan – wat mocht van Janny omdat de auto nieuw was. M'n vader was zo trots als een pauw en showde de auto aan iedereen die het maar zien wilde. Terwijl mijn ouders die avond afgeleid werden in de kantine, dook ik met een collega onder de auto, haalde de wielen eraf en zette de auto op blokken.

Mijn ouders vertrokken pas in het donker uit de kantine en hadden niks door. De volgende ochtend liep mijn vader naar de auto, zag de blokken en vloog naar kantoor: 'Janny, bel de politie! M'n wielen zijn gestolen!' Janny was bij het complot betrokken en deed alsof haar neus bloedde. Wij stonden om het hoekje toe te kijken en toen mijn vader ons zo zag lachen, begreep hij wel hoe de vork in de steel zat. Maar zijn gezicht toen hij zijn grote trots op blokken zag staan... Ik heb die dag wel wat nieuwe scheldwoordjes geleerd!

IN HERINNERING...

Joke van Heeckeren

Joke is net als haar broer Willem al vanaf de begintijd een vaste gast op de Bremakker. In 2015 komen Joke en Jan het Bremakker team versterken achter de bar, in de keuken en op het terrein. Tot aan die zwarte dag, 10 juli 2015.

Joke had de avond ervoor nog de hele avond achter de bar gestaan. De dag erna was het zomaar over. Joke was overleden. Diep geschokt zijn we die dag 'gewoon' door met het werk gegaan. Het was tenslotte een wisseldag en de nieuwe gasten moesten uiteraard ook weer verwelkomd worden. Dit was een hele moeilijke en onwerkelijke situatie.

Als rasechte Utrechtse hield Joke van de gezelligheid voor én achter de bar. Toen Joke 51 (!) werd heeft Ralph haar op een kar achter de tractor als een koningin naar het strand gereden. Joke was wel in voor een geintje, we zullen haar nooit vergeten.

MEDIA 2004

Wampex 2004

Geen vergunning voor vergroting dienstwoning

De familie Koning van camping De Bremakker krijgt geen vergunning voor het vergroten van een chalet-dienstwoning tot 69 vierkante meter. Reden is dat op De Bremakker al twee dienstwoningen staan, wat volgens de regels het maximum is voor dit terrein van zeven hectare.

Dat betekent dat het huidige gebruik als dienstwoning van het voor recreatie bestemde chalet al strijdig is en gestopt zou moeten worden. Uitbreiding als dienstwoning zit er dus zeker niet in. Camping De Bremakker is een familiebedrijf. De bestaande dienstwoningen worden bewoond door Joop en Janny Koning en zoon Ralph met zijn gezin. Sinds vorig jaar maken ook de jongste zoon en zijn vriendin deel uit van de firma en zitten zij in het chalet dat nu nog een oppervlakte heeft van 50 vierkante meter. Om behoorlijk te kunnen wonen, wil men uitbreiding, waarbij de

plaatgrond L-vormig wordt. De firmanten vinden het voor de bedrijfsvoering en service van groot belang dat ze allemaal op het terrein wonen, zodat ze dag en nacht voor hun gasten kunnen klaarstaan.

Het college heeft daar begrip voor, maar moet zich houden aan de huidige regels. Wethouder Nel Eelman voelt er echter voor dat de gemeenteraad deze regels ter discussie stelt. Wat haar betreft, zouden er voor familiebedrijven ruimere mogelijkheden mogen zijn. Dit is echter een kwestie van lange adem.

Advertentie 2005

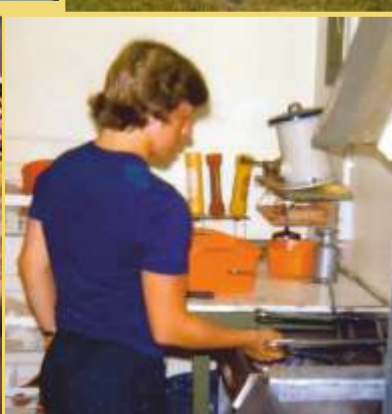
- Verhuur van sta-caravans
- ComfortPlus units
- Plaats voor tent of caravan
- Natuurkampeerterrin voor tenten
- Gezellige kantine voor een drankje en/of snack
- Rekreatie- en sportactiviteiten voor jong en oud
- Wasevretic
- Bewaardepin
- Lid ANWB en Recton
- Milieu barometer
- Folder op aanvraag

Camping DE BREMAKKER

Sfeervolle camping in de bossen op één van de mooiste plekjes op Texel.

Centraal gelegen op 3 km. afstand van de dorpen Den Burg en De Koog en 1 km. van het strand.

Fam. Koning, Tempelweg 40, 1791 NS Den Burg.
Telefoon 0222 312863, Fax 0222 315778, www.bremakker.nl
e-mail:bremakker@texel.com

Plan buitengebied stelt raad voor voldongen feit Bremakker ruilt tenten in voor stacaravans

Met de goedkeuring voor de omzetting van tentplaatsen op kampeerterrein 't Heitje op camping De Bremakker is een eind gekomen aan een onzekerheid voor de familie Koning die bijna een jaar heeft geduurd. De stacaravans zijn voor de camping, waar drie gezinnen hun brood verdienen, een noodzakelijke seizoensverbreding, maar de meeste politieke partijen vinden het jammer dat er opnieuw enkele tientallen tentplaatsen verdwijnen.

De stacaravans komen op het natuurkampeerterrein te staan, wat onder meer betekent dat er een natuurlijk terreinbeheer wordt toegepast. In totaal gaat het om de plaatsing van 18 eenheden, die ruim worden neergezet en zoveel mogelijk in een bouwstijl die past bij het natuurkamperen. Ze krijgen elk vier slaapplekken, waarvoor een evenredig aantal tentplaatsen wordt opgeofferd. Het betekent niet dat tenten niet meer welkom zijn op de Bremakker,

want de familie Koning - onder meer in bezit van de Gouden Milieubarometer - heeft diversiteit hoog in het vaandel. En kwaliteit, want een aantal overgebleven kampeerplaatsen wordt voorzien van Comfort Plus (privé-) sanitair. Daarmee vervalt de noodzaak tot een groot toiletgebouw, want voor zo'n grote investering is het aantal kampeerplaatsen te klein. 'Ons bedrijf moet gezond blijven', pleitte Ralph Koning ten overstaan van de raadscommissie Grondgebied om in te stemmen met de nieuwe Kampeer Exploitatie Vergunning. In feite kon de raad niet anders, want in het bestemmingsplan heeft het betreffende terrein de bestemming Recreatieterreinen Klasse K, wat betekent dat er zowel tenten als caravans en stacaravans mogen staan. Maar toen de familie Koning de plannen aan de gemeente voorlegde, kregen ze te horen dat de raad bij de vaststelling van de Nota Toerisme en Recreatie in september 2003 de ondergrens voor het percentage toe-

nistisch kamperen (naar aanleiding van de 400 bedden extra voor kamperen bij de boer) had opgetrokken van 30 naar 31 procent. Stacaravans vallen volgens de gemeente niet binnen deze categorie. Volgens een telling van de gemeente bedraagt het percentage toeristische slaapplekken momenteel 30,48 procent, wat betekent dat de ondergrens van 31 procent al is gepasseerd.

Jammer

'Jammer dat er steeds meer kampeerplaatsen verdwijnen', uitte Alfred Schaatsenberg (PvdA) zijn teleurstelling. Arthur Oosterbaan (GroenLinks) vond niet dat de regels moesten worden opgerekt. Ook Maria van der Spek (VVD) verklaarde zich tegen de omzetting. Jan Koolhof (CDA) sprak zijn bewondering uit voor de wijze waarop de Bremakker wordt gerund. Hij gunde de familie de omzetting, maar vond dat deze pas mocht plaatsvinden zodra er kampeerplaatsen vrijkomen. De meer juridisch onderlegde Frans Visman (D66) betreunde het verdwijnen van de kampeerplaatsen, maar adviseerde zijn collega's toch akkoord te gaan. Ook Texels Belang zat op die lijn. 'In het bestemmingsplan staat duidelijk dat

ze er recht op hebben.' De gemeente kan niet anders, constateerde ook wethouder Nel Eel-man: 'Al die nota's die we maken zijn allemaal mooi en prachtig, maar het bestemmingsplan buitengebied is maatgevend.' Een ontvullende boodschap voor de raadsleden die nog maar kort geleden in de nota Toerisme en Recreatie de ondergrens voor toeristische slaapplekken hadden verhoogd en die tegen hun zin nu moesten instemmen met een nieuwe omzetting van tent- en caravanstandplaatsen naar stacaravans. Het is niet ondenkbaar dat ook andere kampeerterreinen als nog tenten in stacaravans gaan omzetten. Eelman wierp daarom de vraag op of er al dan niet een noodreparatie aan het bestemmingsplan moet worden uitgevoerd. Ze gaf aan dat hiermee veel tijd en energie is gemoeid, terwijl de gemeente eind volgend jaar van start gaat met de herziening van het bestemmingsplan buitengebied, dat naar verwachting in 2007 zal worden vastgesteld. Gezien deze planning vond de raad het niet verstandig om het percentage via een aparte procedure te verhogen.

'Primitief kamperen' op Texel beleeft laatste seizoen

TEXEL - Ouderwets kamperen tussen de schapen. Zonder luxe toeters en bellen. Het kan op Texel alleen nog bij camping De Bremakker. Dit seizoen is het wel de laatste kans, want in 2006 gaan de tentplaatsen op natuurkampeerterrein 't Heitje' ruimte maken voor achttien stacaravans. Daarmee verdwijnen de laatste 36 'primitieve' tentplaatsen van het eiland. De tijd dat toeristen nog een tentje komen opzetten zonder de zekerheid van een comfortabele sanitairunit naast de luifel lijkt voorbij.

De broers Ralph (35) en Berry (30) Koning hadden de metamorfose van het natuurterrein eigenlijk al dit seizoen willen uitvoeren. Maar hun verzoek om de 36 tentplaatsen om te zetten in achttien stacaravanplekken deed nogal wat stof opwaaien bij de gemeente. Niet vanwege het plan, maar vanwege de cijfertjes.

In de nieuwe nota toerisme staat dat 31 procent van de 45.000 beschikbare toeristische slaapplekken uit tentplaatsen moet bestaan. Dat zijn er bijna 14.000. Maar in het huidige bestemmingsplan wordt een aantal genoemd van dertig procent. En dat zijn er vijfhonderd minder. Volgens de bestaande norm zou De Bremakker kampeerplaatsen kunnen schrappen.

Kampeerterrein 't Heitje. Gisteren winterwonderland, straks nog één seizoen Spartaans kamperen tussen de schapen. Foto Sanne Briggeman

Volgens de nieuwe norm niet. De raad had er even tijd voor nodig om te bepalen dat de camping toch nog onder de 'oude' regeling valt. Gelukkig, zeggen de broers Koning. 'Anders hadden we 't Heitje op termijn moeten sluiten.'

En dan blijkt waarom: de huidige, tien jaar oude, toilet/douchevoorziening voldoet niet meer aan de eisen die de broers zichzelf gesteld hebben. De

camping is in 1998 niet voor niets door toenmalig provinciecommissaris Jos van Kemenade onderscheiden met de Gouden Milieubarometer.

Inmiddels is berekend dat een nieuw toiletgebouw niet meer rendabel is voor zo'n klein kampeerterrein. 'In het naseizoen stonden er afgelopen jaar gemiddeld drie tenten op 't Heitje. De 32 andere kampeerplaatsen op terrein Het Bosveld heb-

ben allemaal een eigen sanitairunit en kabelaansluiting. Je merkt toch dat kampeersers daar meer prijs op stellen.'

En zo kan de ontmanteling van de laatste Spartaanse kampeerplekken op Texel dus gaan beginnen.

'Dit seizoen redden we niet meer.' De achttien chalets/stacaravans worden op dit moment ontworpen. Er is al een wachtlijst van gegadigden.

Inmiddels hebben eigenaren van stenen bungalows in het aangrenzende recreatiepark Vredelust al aangegeven bezwaar aan te tekenen. Ze zijn bang voor aantasting van hun uitzicht. Volkomen onterecht, zeggen de broers Koning. 'Wij gaan daar echt geen pimplpaarse stacaravans neerzetten. Bovendien is 't Heitje nu al zo dichtbegroeid dat je de caravans straks amper zult zien.'

Texelse chalets veroveren 't Heitje Bremakker

Het zijn drukke tijden op camping De Bremakker in de Dennen. Natuurkampeerterrein 't Heitje is deels op de schop gegaan en biedt straks plaats aan twintig splinternieuwe chalets, waarbij de familie Koning er alles aan doet de natuurwaarden zoveel mogelijk in stand te houden. Elders op het terrein verrijst momenteel een nieuw recreatiegebouw.

De aanpassingen maken deel uit van een vernieuwingstraject dat in 2000 is ingezet en dat doorloopt tot 2008, waarbij kwaliteitsverbetering en seizoensverbreding voorop staan. Er is in de achterliggende jaren al veel werk verzet door de familie Koning, maar er staat ook nog veel te gebeuren. Stappen waarover lang is nagedacht en gewikt en gewogen. Zeker over het plaatsen van de chalets op 't Heitje, tot dusver het domein van liefhebbers van primitief kamperen. Ralph Koning: 'Er moest iets gebeuren. We hebben de plaatsing van

een nieuw toiletgebouw overwogen, maar voor 32 kampeerplaatsen is dat niet rendabel. Naddeel is ook dat je dat meerdere keren per dag moet schoonmaken, terwijl het onze doelstelling is om de camping met zo min mogelijk mensen te kunnen draaien. Het besluit om chalets op 't Heitje te plaatsen hebben we op economische gronden moeten nemen. Ze zijn zo goed geïsoleerd dat je er zelfs in de winter in kunt verblijven, waardoor het seizoen een stuk langer wordt en we ook buiten de zomer mensen op het terrein hebben, zodat we kunnen voldoen aan de vraag van de gast.'

't Heitje is een hectare groot en daar mag je dertig chalets op plaatsen. Maar dat willen we niet, omdat we vinden dat ze niet te dicht op elkaar mogen staan. Wij hebben groene vingers, er moet ruimte zijn voor natuur. Die overige twaalf kampeereenheden houden we in reserve en hopen die in de toekomst in de vorm van gewone kampeerplaat-

sen te kunnen benutten, maar dan met privé sanitair. Net zoals de 32 gewone kampeerplekken waarover we nu beschikken. Want de liefhebbers van kamperen blijven hier welkom.'

Het zijn niet de minste chalets die op de Bremakker zijn neergezet en die door Jan Keijser zijn gebouwd. 'Prijsstechnisch hadden we misschien een overkants bedrijf in de arm moeten nemen, maar wij willen het per se Texels houden. Het is goed voor de lokale economie en we hoeven maar naar Oudeschild te rijden om een kijkje bij het werk te nemen. Bovendien hebben we goede ervaringen met Keijser en vertrouwen in zijn bedrijf.' Uitgangspunten waren duurzaamheid, comfort, goede isolatie en betaalbaar, omdat de prijs bij de doelgroep moet passen. Met die eisen ging Koning met Keijser om de tafel, wat resulteerde in chalets van minimaal 45 vierkante meter die in de standaarduitvoering €45.000,- kosten. Maar menig koper wilde meer ruimte en luxe, waardoor het

merendeel van de chalets 50 vierkante meter is. 'Inclusief de berging, want we willen geen blokhutten op dit terrein.' De wanden van de chalets zijn geïsoleerd met een dikke laag schapenwol, de goten zijn van koper, de kozijnen van onderhoudsarm meranthout. 'Zo'n chalet moet makkelijk 25 tot 30 jaar mee kunnen.' De optrekjes beschikken over de meest denkbare luxe, van badkamer tot luxe keukens met inbouwapparatuur, cv en andere voorzieningen, hebben veel ruimte om de deur en vaak nog vrij uitzicht ook. Vier chalets hield de familie Koning zelf in eigendom, de overige zestien zijn gekocht door oud-Textelaars, vaste gasten en gasten van onze wachtlijst. Het terrein is voorzien van een nieuwe infrastructuur voor gas, water, riool en elektriciteit en de chalets zijn over het plaveisel met de auto te bereiken. Koning: 'Want we houden natuur hier hoog in het vaandel.'

50

IN MEMORIAM...

Joop Koning

Berry:

Joop zijn arts vertelde hem dat het misschien beter was te accepteren dat het niet zo goed ging met hem. Misschien moest hij maar wat leuke dingen gaan doen. Hij woonde toch op het mooie Texel, lekker wandelen in plaats van werken. Dus die middag liep Joop door het hekje het Nationaal Park in. Bijna over het bruggetje draaide hij zich nog een keer om naar de camping. Tien minuten later stond hij weer op de Bremakker met een schep in zijn hand. Er was nog genoeg te doen!

Spitten

Ik denk dat dit Joop zijn verhaal in een notendop weergeeft. De camping en daarnaast voetbal waren zijn grootste hobby's. Altijd op het park bezig. En hoewel hij erg goed met mensen was, erg trots was dat Ralph en later ik het team kwamen versterken, werkte hij toch het liefst alleen. Gaatjes spitten, gaatjes vullen, takkenwallen maken, lekker soppen en uiteraard na een lange dag werken nog ergens buurten onder het genot van een heerlijke pils.

Sjekkje

Het werk van Joop leek niet altijd snel te gaan. We waren eens bezig met een grote spitklus en ik was kruitwagen tien aan het vullen, terwijl Joop ondertussen voor de tiende keer zijn sjekkje aanstak. Daarna schepte hij rustig met zijn ieniemienie schepje pas de tweede kruitwagen vol. Eind van de middag waren we halverwege de klus en vond ik het wel mooi geweest. Alles deed pijn van het spitten, dus morgen weer een dag.

Een paar uur later had Joop heerlijk in het zonnetje veel meer werk verzet dan ik en had het projectje al bijna eigenhandig afgemaakt. De volgende dag toen ik met spierpijn eindelijk klaar was om weer te beginnen, was Joop allang weer in touw. Ja, in al die jaren heeft hij de camping wel een paar keer handmatig omgespit! Natuurlijk was Joop veel meer dan een graafmachine. Hij heeft samen met Janny toch een verdomd mooi park uit de grond gestampt. Maar het buitenwerk was toch wel zijn grootste hobby. Vooral de laatste jaren miste hij de horeca helemaal niet en was hij veel buiten te vinden.

Rode jas

Ik hoorde van veel gasten dat ze het eerste jaar na zijn dood erg schrokken als ze iemand in een rode jas over de camping zagen lopen en dan Joop dachten te zien. Kon natuurlijk niet, maar hij was er gewoon altijd geweest. Toevallig dacht ik net weer aan Joop toen ik even de vuilcontainer moest aanstampen. Een echt 'Joop klussie', mooi man! En zo zullen we tijdens onze werkzaamheden nog veel aan hem denken en zullen er aan de bar nog vele Joop anekdotes verteld worden de komende jaren!

Ralph:

Vanaf 1992 mocht ik met Joop werken. Als kind kreeg je iets het snelst voor elkaar als je het aan Joop vroeg. We hoefden dan niet via Janny, die onze vraag nog wel eens overdacht. Het kattenkwaad dat wij uithaalden kon ook het best bestraft worden door Joop. Hij zag er de lol wel van in, al was dat soms bij Janny ook wel zo.

Joop zag het door de vingers

Doordat Joop heel vaak de verzoeken van gasten wel goed vond, kwamen we later toch wel eens in de problemen. Zo liet hij toe dat er veel te grote tuinhuisjes werden geplaatst terwijl 6m² was toegestaan. Joop zag het door de vingers. Stroomkasten die werden doorverbonden, zodat de betreffende vaste gast meer stroom had dan de rest. Als je goed kon met Joop, kreeg je veel voor elkaar, en bijna iedereen kon goed met Joop! Je kon bijna geen ruzie met hem krijgen. Omdat hij de bar tot in de late uurtjes gezellig vond kwam aan de laatste ronde vaak geen eind.

Vloeken en tieren

Alles wat aan elkaar vastgeknoopt moest worden, werd gedaan met spullen die voorradig waren, en dus niet altijd even veilig. De geisers van vroeger haalde Joop in de blind uit elkaar en zette deze zonder problemen ook weer in elkaar. Totdat er elektronica bij kwam kijken. Joop was al meer dan een halve dag bezig met een geiser toen ik kwam en de resetknop indrukte, wat ik een monteur had zien doen. Stond Joop te vloeken en tieren waarom ik dat niet eerder had verteld. Wist ik veel dat hij met een geiser bezig was. Hij was wel vaker een paar uur spoorloos en zat dan bij een van zijn adresjes op het terrein waar hij terecht kon voor een gesprek op niveau en een borrel.

Joop Koning was op-en-top sportman

In Memoriam

'Op-en-top een sportman en iemand die altijd voor het hoogste ging'. Zo karakteriseren familieleden en (sport)vrienden de woensdag overleden Joop Koning. Hij was tientallen jaren actief in het voetbal, maar was ook een belangrijke steunpilaar voor het Texelse volleybal.

Zaterdag volleyballen bij Tevoko, zondag keepen bij SVO. De week-ends van Joop Koning waren altijd goed gevuld. In het archief van de Texelse Courant zit nog een foto uit 1975 waarop hij werd gehuldigd voor zijn tweehonderdste wedstrijd in het eerste voetbalelftal van de Oosterlanders.

Naast zijn sportieve carrière verzette hij ook achter de schermen veel werk. Hij was ruim dertien jaar voorzitter van SVO en groeide uit tot boegbeeld van de club. Eind jaren tachtig zag hij zijn talentvolle zoons Erwin en Ralph naar SV Texel vertrekken. Een daad die hij zowel betreurde als respecteerde, want ook zelf had hij er altijd naar gestreefd op het hoogst mogelijke niveau te spelen. Met gemengde gevoelens besloot hij een jaar later zijn zoons te volgen. Tot verdriet van de leden van SVO, die echter zo groot waren Koning met het

Joop Koning.

erelidmaatschap te bedanken. Bij SV Texel (en later Texel'94) was Koning niet minder actief. Hij werd ogenblikkelijk coach van het tweede elftal, dat hij tweemaal naar het kampioenschap leidde. Naderhand werd hij ook gekozen in het bestuur en werd hij een belangrijke spil in de organisatie van de vereniging. Hij was er onder meer secretaris en lid technische zaken. Maar beter misschien was hij nog te typeren als iemand op wie je nooit vergeefs een beroep deed. Ondertussen bleef hij hand- en spandiensten verrichten voor Tevoko, waar ook echtgenote Janny en jongste zoon Berry hun sporen verdienden. Eén van de hoogtepunten in het jaar was lange tijd het Buitentoomooi, waarvoor de Konings veel werk zetten. Bovendien huisvestten ze tegen een geringe vergoeding steevast honderden volleyballers op De Bremakker, de camping die de familie vanaf het einde van de jaren zestig in de Dennen runde. De laatste jaren kampte Koning met een gebrekkige gezondheid. Hij werd een paar maal geopereerd, maar bleef organisatorisch actief in de sport. Drie weken geleden openbaarde zich een ernstige verslechtering van zijn toestand. Hij overleed woensdag op 59-jarige leeftijd.

TEXELSCHE COURANT 15-04-07

Nieuwe kantine kroon op camping De Bremakker

Toen op camping De Bremakker in 2000 de nieuwe dienstwoningen en het receptiegebouw werden gebouwd, riep Ralph Koning in huiselijke kring: 'Over vijf jaar gaan we de kantine doen.' Dat het 2007 is geworden alvorens de kroon op de centrale voorzieningen is voltooid, betekent niet dat de familie Koning achterover heeft geleund. In de tussentijd zijn jaren is de camping ingrijpend uitgebreid en vernieuwd.

Bedrijvigheid

is onze kracht. In verhouding tot onze capaciteit hebben we flink geïnvesteerd en de tijd waarin we dat terugverdienen zal misschien wat langer duren dan in grotere bedrijven, op termijn zal het zich terugbetalen. We hebben nu een prachtig bedrijf, de kwaliteit is op orde en we zijn nog jong.' De nieuwe kantine is opgetrokken in dezelfde stijl als het receptiegebouw. Van binnen is veel gedaan om er een knus middelpunt van te maken. Een bar, iets kleiner dan in de oude kantine, lambrisering tegen de muur, waarvan het bovenste deel in een warme tint is geschilderd. Groot verschil met de oude donkere kantine, is het vele licht dat door de glazen wand naar binnen valt. Voor regenachtige dagen is er een nautisch zijhoekje gemaakt. Met een houtkachel, meubels die door een campinggast zijn getimmerd, een visnet van de haven en andere attributen. Ook andere meubels en interieurstukken zijn door de familie Koning zelf, met hulp van broer Erwin, in elkaar getimmerd. Dat kinderen op de Bremakker op een voetstuk staan, blijkt onder meer uit de verlaagde deef in de bar, waar patat, etc. kan worden afgehaald. De kantine kijkt uit op een terras en een speelplaats. 'Kunnen kinderen lekker spelen, terwijl ouders toekijken. Als de kinderen het naar de zin hebben, voelen de ouders zich ook goed.' Het geheel is zo gebouwd dat de zon de hele dag op het terras en de speelplaats schijnt. Mocht het weer wat minder zijn, dan kan de jeugd zich vermaken

Berry en Ralph Koning in de nieuwe kantine van camping De Bremakker.

Foto: Gerard Tonneman/Beeldbank Noord

in de overkapte recreatieluimte 't Duckie en dagverblijf 't Hoekje. Dat een en ander in de smaak valt, blijkt uit de toeloop. 'Berry en ik staan beurtelings achter de bar en in de keuken. Dat kon altijd prima, maar nu valt het werk door de extra drukte tegen. Of eigenlijk mee. Gelukkig springen de dames op drukke momenten bij.' De menukaart is eenvoudig (plateservice), het restaurant staat ook open voor mensen die niet op de camping vertoeven.

'We zien hier steeds meer mensen uit de omgeving. Na de sluiting van de Spar verkopen we hier ook verse broodjes en kranten, wat extra aanloop geeft.' De aanwezigheid van deze twee gebouwen die aansluiten op de kantine, geeft de mogelijkheid voor

het houden van grotere feesten en partijen. 'Tot zo'n 300 man.' Zoveel Texelaars komen er de komende week niet, maar op de Texelse kamppeerweek die van 7 tot 14 juni wordt gehouden, stijgt het eilandgehalte aanzienlijk. 'We hebben nog wel een paar plekken beschikbaar.'

AAN HET WOORD...

Frank Eerenvelt

In de tijd dat opa Alta er nog was kwam ik al op de Bremakker. Eerst hebben mijn ouders en ik met een tent op het Bosveld gestaan en het jaar erop zijn we naar het middenveld gegaan. We huurden toen caravans van Eelman, grote stacaravans waren dat. Hij kwam dan aan in een grote stationcar met een sigaar in zijn mond.

Fietskar

Als jongen van elf, twaalf jaar mocht ik Joop helpen op het park. Hij had een oude houten 'fietskar' (een kar met fietsbanden eronder) waarmee we de vuilnisbakken op het terrein leegden.

De troep gooiden we eruit in een kuil achter het woonhuis. Daar zochten we alles uit en het afval staken we in de fik. Dat is wel eens uit de hand gelopen... stond ineens alles rondom de kuil in de brand!

Krabbetjes

Ik ging vaak krabbetjes zoeken op het strand. Die namen we dan mee naar het kantoor van Janny. Daar stond een bak formaldehyde waar ze de krabbetjes voor ons in deed. Een paar dagen later was het vlees door het zuur weggevreten en waren alleen nog de schalen te zien. De schalen lakten we af en lijmden we op een plankje, dat was een groot feest om te doen.

Rochels

Ook mocht ik altijd meehelpen met het schoonmaken van de toiletten. Dat waren van die wc-hokjes met boven en onder een ruimte van dertig centimeter – niet echt privé! De washokken vond ik als kind machtig interessant. Je moest vechten om een mooi plekje: als je bij het putje van de wastroggen stond kwamen de rochels van je buurman voorbijrijden.

Droppings

In de zomer deden we met Joop vaak droppings. Een kennis van hem had een grote vrachtwagen, zo'n kiepauto met een zeil erover. Die reed rondjes tot alle kinderen helemaal gedesoriëteerd waren, waarna we zonder zaklantaarn werden gedropt. In groepjes zochten we de weg terug naar de Bremakker. Dit waren vaak flinke stukken lopen, we zijn wel eens bij de Mokbaai gedropt!

Spooktocht

Inmiddels komen er al vier generaties van mijn familie op de Bremakker: mijn ouders, ik, mijn kinderen en de kleinkinderen. Jaarlijks helpen mijn vrouw Arjanne en ik, met onze kinderen Marlot en Timo, mee met het organiseren van de spooktocht. De eerste spooktocht is me goed bijgebleven: de kinderen waren toen wel érg bang gemaakt. Er waren allemaal prachtig geschminkte vrijwilligers, poppen en geraamtes, afgerukte armen, rare maskers en de nodige verrassingseffecten. Het werd een heel spannende tocht. Vooral Berry met de kettingzaag – waar de ketting per ongeluk nog op zat – zorgde voor hard gegil.

2007

In 2007 is het laatste oude gebouw, de kantine, hard aan vervanging toe. De nieuwe kantine wordt 'aan de andere kant' van het terras geplaatst zodat het nieuwe terras en de nieuwe speeltuin op het zuiden komen te liggen.

Als de bouw klaar is wordt ook de recreatieruimte en de open speelruimte opgeknapt. In 2007 is Ilonka erbij gekomen en zij gaat meteen Ut Duckie met een muurschildering versieren.

2008

Alle paden bij de receptie en het parkeerterrein worden bestraat. De oude paden zorgen voor veel onderhoud, en als het regent ontstaan er veel gaten. In 2008 kopen we het stuk landbouwgrond ten zuiden van het Akkerveld. De procedure voor een bestemmingswijziging wordt in gang gezet en nu maar hopen dat het uiteindelijk gaat lukken om (zonder uitbreiding van bedden) te kunnen verruimen. Een beetje een gok dus...

MEDIA 2008

TEXELSE COURANT
'Elk bedrijf zou duurzaam moeten ondernemen'

Bremakker genomineerd voor Ondernemersprijs

Ralph en Berry Koning bij de nieuwbouw van camping De Bremakker. 'Wij zijn niet te barsten zelf in de container te knippen.'

Camping De Bremakker aan de Tempeliersweg is één van de drie bedrijven die zijn genomineerd voor de Texelse Ondernemersprijs 2007. Gevraagd naar de belangrijkste activiteit van de in 1970 opgerichte camping zegt de familie Koning: Zorgen voor een hoge kwaliteit van recreatie op alle denkbare niveaus. Het bedrijf biedt werk aan Ralph Koning, broer Berry en diens echtgenote Bianca en moeder Janny, die 's winters worden geholpen door broer Erwin en 's zomers door zes vakantiekrachten. De Texelse Courant stelt een serie vragen aan de familie Koning.

2013 Ingezonden brief in de Texelse Courant

WAT IK ZEGGEN WOU

Bremakker

Met plezier staan wij nu al jaren op camping De Bremakker, vroeger met de tent, maar nu zijn wij al weer enige tijd de trotse bezitter van een chalet op het Akkerveld. Wij hebben jaren op de wachtlijst gestaan en hoewel er op andere parken ook mogelijkheden waren, hebben we toch met geduld gewacht op onze huidige plaats. Namelijk een ruim opgezette plaats in prachtige natuur, echt een unieke stek.

Onze verwachting was dat het lege terrein naast ons inmiddels ook bewoond zou zijn, omdat wij bekend waren met de huidige plannen van de familie Koning. Iets waar wij ons totaal geen zorgen over maken want wij hebben aan onze eigen plek gezien hoe mooi het gaat worden. Als trouwe Texelgangers hebben wij, onder andere in deze krant, wel kunnen volgen waarom de plannen nog steeds niet gerealiseerd zijn, maar begrijpen doen we het nog steeds niet. Natuurlijk vinden wij als bezoekers ook dat het eiland mooi moet blijven en niet te druk moet worden. Echter overal zien wij kleine minicampings zonder boomsingel, megastallen, bungalowparken als eenheidsworst en ga zo maar door. Maar als je naar De Bremakker kijkt zie je met moeite een schim van chalets in de natuur. Een prachtige camping.

Natuurlijk zit ook wel een stukje eigenbelang bij deze ingezonden brief. Ook wij snappen dat als de uitbreidingsplannen niet doorgaan, er een grote kans is dat de mooie waterpartijen verdwijnen wegens ruimtegebrek. Wij kunnen er niet bij dat door vage regeltjes straks iets dat mooi is, minder mooi gemaakt moet worden. Dat zou toch Texel op zijn smalst zijn. Wij hopen in ieder geval nog jaren van onze mooie plek te kunnen genieten en met ons vele anderen. Gewone campings zijn er al genoeg.

Familie Eerenvelt.

1970 - 2020

2009

Het is tijd voor drie nieuwe ondergrondse containers. Een nette hygiënische oplossing voor het wegwerpen van glas, papier en huisvuil.

2011

Op het sportveld komt een prachtig nieuw pannaveld voor de jeugd en bij het terras voor de kantine een groot springkussen.

2013

De open speelruimte naast Ut Duckie wordt ingericht. We willen een kade nabootsen en maken voor de tafereeltjes achter de raampjes foto's bij de authentieke huisjes van het museum in Oudeschild. De nieuwe kade doet meteen dienst als tribune voor optredens vanuit Ut Duckie.

MEDIA 2010

Familiecamping wil uitbreiden op weiland

'Bremakker is eigenlijk een natuurgebied'

DOOR NICO VOLKERTS

TEXEL - De familie Koning van camping De Bremakker wil uitbreiden. Grenzend aan het terrein, aan drie zijden ingeklemd tussen bungalowparken, ligt een weiland van anderhalve hectare groot. „Die willen we gebruiken”, zegt Ralph Koning, die met vrouw Ilonka, broer Berry en zijn vrouw Bianca en moeder Janny het bedrijf runt.

In 2008 vroeg Koning een wijziging van de bestemming aan. En kreeg van de gemeente te horen dat hij moest wachten op het nieuwe bestemmingsplan. Koning: „Dat gaat veel langer duren dan gepland. Ondertussen kunnen wij geen kant op.”

Caravans en chalets mogen steeds groter worden. „Dat is beleid van de gemeente”, stelt Koning. „Mensen willen ook grotere wagens. Dus komen ze dicht op elkaar te staan. Daarmee komt de veiligheid in het gedrang. Er moet minstens zes meter tussenruimte overblijven.”

Ook de caravans en campers worden steeds groter. „Dat zijn plaatsen van tien meter. Zeven meter voor een caravan is tegenwoordig heel normaal, je hebt er al van tien meter.”

De anderhalve hectare weiland biedt volgens Koning uitkomst. „Op het oudere deel van de camping worden de hoeken, met drie staanplaatsen, een knelpunt. Als ze alle drie een grotere wagen

Ralph Koning bij het weiland dat ter discussie staat. FOTO HELEEN VINK

Politiek op bezoek

Zien is geloven. Vanuit die gedachte heeft de familie Koning de leden van de raadscommissie Grondgebied uitgenodigd om vandaag de camping te bezoeken. Ralph Koning: „We willen ze graag laten zien om welk terrein het gaat en hoe de situatie nu is.”

willen, komen ze te dicht op elkaar. We zouden dat extra stuk goed kunnen gebruiken om een aantal chalets te verplaatsen. Er komen geen extra slaapplekken bij.”

De Bremakker is een familiecamping halverwege Den Burg en De Koog. Op de zeven hectaren staan 144 chalets en er zijn 32 kampeerplaatsen. „Allemaal met privésanitair”, zegt Ralph Koning trots. Zoals hij op de hele

camping trots is. „Onze camping is eigenlijk een natuurgebied. Ik denk dat we de meest natuurlijke camping op Texel hebben.” Met zichtbaar genoegen toont hij de orchideeën die spontaan opdoken nadat in 2002 bij een uitbreiding een duinbeek was gegraven. „Eerst was er één, het jaar daarop vier, toen tien. Nu zijn ze niet meer te tellen. Ze staan nu ook al op andere plaatsen. Dat is toch prachtig?”

COURANT

VRIJDAG 8 APRIL 2011

Besluiteloosheid rond uitbreiding Bremakker

De politiek heeft er al drie keer over vergaderd, maar is er nog niet uit of wel of niet moet worden meegewerkt aan uitbreiding van camping De Bremakker. Op grond van de huidige regels mag het niet, maar het voornemen om in het nieuwe bestemmingsplan maatwerk te leveren, biedt mogelijkheden. Maar over welke manier zijn de raadsleden het niet eens.

Ruimte, natuur, kwaliteit en duurzaamheid zijn Texelse kernwaarden die ook De Bremakker hoog in het vaandel heeft, betoogde exploitant Ralph Koning dinsdag ten overstaan van de raadscommissie. Dat het met succes in de praktijk wordt gebracht, blijkt onder meer uit de gedeputeerden en andere prominenten die op de camping aan de rand van de Dennen op bezoek zijn

geweest. De Bremakker wordt genoemd als 'voorbeeldbedrijf' en afgelopen dinsdag stond een verslaggever van vakblad Recreatie op de stoep voor een reportage. De Recron, de landelijke organisatie van recreatiebedrijven, omschrijft de camping zelfs als een 'schoolvoorbeeld van kwaliteit'. 'Een onderneming die in een vroegtijdig stadium een aantal zaken heeft geconstateerd en hierop tijdig de bakens heeft verzet.' De Recron wil dat de gemeente meewerkt aan de uitbreiding.

Het besluit waar de raad tegen aan hikt, betreft het verzoek om een terrein dat nu agrarisch is bestemd, als kampeerterrein in gebruik te nemen. Daarvoor zijn geen extra bedden nodig, want die heeft De Bremakker overgehouden aan eerdere 'verduningen'. Daar schuilt het probleem, want de familie

Koning heeft al eens gebruik gemaakt van de mogelijkheid om 25 procent uit te breiden. Vandaar dat het college van b en w een nieuw verzoek van die strekking afwees. Wethouder Kooiman: 'Maatwerk leveren betekent niet de regels opzij zetten.' Regels die raad zelf nog vrij recent heeft verankerd in de 'Nota van Uitgangspunten', die vooruitloopt op het nieuwe bestemmingsplan. Je kunt de regels natuurlijk veranderen. Dat is lastige materie en er kleven allerlei juridische voetangels en klemmen aan. Rikus Kieft (GL) pleitte voor een methode waarmee de gemeente per geval maatwerk kan leveren. 'Dus een Nota van Toelichting op de Nota van Uitgangspunten?', concludeerde Aad van Gils (TB). Omdat de commissie er niet goed raad mee wist, werd genoegen genomen met de toezegging van het college dat de aanvraag wordt aangehouden en dat de juridische gevolgen in kaart worden gebracht. Kooiman: 'Maar uitstel mag niet automatisch leiden tot rechten voor de Bremakker.'

UITGELICHT

Personeelsuitje 2016

Boerengolf Den Hoorn

Door de jaren heen hebben ontelbare personeelsleden ons geholpen op de receptie, in de kantine, in de schoonmaak, op het terrein en heel vroeger ook nog in het winkeltje. Te veel mensen om allemaal te benoemen.

Er is ook maar één keer geweest dat de hele club op de foto ging en dat was in 2016, tijdens de boerengolf in Den Hoorn.

AAN HET WOORD...

Bianca Koning-Leschot en Ilonka Koning-de Boer

Ilonka: In 2006 leerde ik Ralph kennen. Daarvoor woonde ik drie jaar alleen met mijn dochters boven de slagerij van mijn familie. Ralph had een camping, dat was een heel andere wereld. Toen het serieus werd tussen ons heb ik een jaar op en neer gependeld tussen mijn eigen huis en de camping. Voor ik erover na zou denken om bij Ralph in te trekken wilde ik eerst aftasten hoe het leven op een camping was. Ik moest Berry en Bianca natuurlijk beter leren kennen en zien of het werk bij me zou passen.

Slagerij en dierenarts

Na dat jaar ben ik met mijn dochters hier komen wonen en heb mijn baan in de slagerij opgezegd (de slagerij was sowieso niet mijn roeping, vroeger wilde ik graag dierenarts worden). De klik met Berry en Bianca was er meteen. Mijn oudste dochter Noemi vond het vreselijk om op de camping te gaan wonen, sloot zich op achter haar computer en wist amper de kantine te vinden, die op vijf meter afstand van ons huis was. Muriël vond het fantastisch: ze was vanaf dag één onder de 'campingkinderen' en kon het goed vinden met Ralphs zoon Rens.

Ik begon in de schoonmaak en op de receptie. Tegelijkertijd kreeg ik de ruimte om mijn grafische tekenambities te ontwikkelen. Ik tekende altijd al graag, gewoon met pen en papier. Nu wilde ik met grafische programma's gaan werken en maakte voor verschillende Texelse bedrijven logo's, flyers en advertenties.

Janny werkte toen nog op de camping, waardoor er ruimte was om mij langzaam het bedrijf in te laten rollen. In het begin dacht ik dat Bianca alles over de camping en het werk al wist, wat natuurlijk niet zo was; die werkte ook pas drie à vier jaar op het park. We moesten allebei het wiel nog uitvinden, wat we dan ook samen hebben gedaan.

Dromen

Bianca: Ik heb Berry in 1998 in Breda leren kennen op de Hogeschool voor Toerisme. In die tijd werkten Eelco en Janine van der Lee nog op de camping. Maar in 2002 besloten zij dat dit toch niet hun roeping was. Ber was op dat moment op Texel en kwam na het weekend thuis in Leiden om me van deze verandering te vertellen. Die nacht droomden we beiden over de camping. We gingen ons afvragen hoe het zou zijn om op de Bremakker te komen wonen en werken, hebben er een dag over nagedacht en toen de knoop doorgehakt. Naar Texel gebeld en daar werd enthousiast gereageerd.

Leiden en de paashaas

Aan het begin van 2003 is Berry alvast naar Texel vertrokken, terwijl ik in Leiden het contract van mijn werk afmaakte (ik werkte bij een reiswinkel en hielp mensen die wereldreizen wilden maken of in het buitenland gingen werken). Met Pasen had ik mijn ontgroening op de Bremakker: verkleed als paashaas begeleidde ik een knutselgroepje in de kantine. Dat

vond ik best spannend, maar gelukkig maakte de vermomming het iets makkelijker.

Het eerste jaar wilden Berry en ik het leven en werk op de Bremakker uitproberen. Ik kon me bij het werk wel een voorstelling maken, maar had altijd in de stad gewoond. Texel is daarmee vergeleken compleet anders. In het begin vond ik dat lastig, ik miste mijn vrienden in de stad en het idee dat je niet overal ieder moment heen kunt. Maar geleidelijk aan kreeg ik mijn eigen sociale leven op Texel, wat het makkelijker maakte de stad los te laten.

Haringen

In het begin werkte ik op de receptie met Janny, die natuurlijk veel meer over het werk en Texel wist dan ik. Zelfs een heleboel gasten kenden het eiland beter dan ik (eigenlijk is dat nog steeds zo). Ik kreeg eens mensen aan de balie die haringen nodig hadden, en stuurde ze doodleuk naar de viswinkel in Oudeschild. Ik had niet bedacht dat ze het over tentharingen hadden... Zulke dingen heb ik gaandeweg geleerd, maar dat heeft even geduurd. Mensen kwamen met de lastigste vragen: Past mijn De Waardt tent op dit en dit plekje? Wist ik veel, dus mat ik alle kampeerplaatsen met een lintje om niet voor onverwachte situaties te komen staan. Pietje Precies, maar ik heb in die tijd wel veel geleerd!

Goed team

In 2007 kwam Ilonka in het bedrijf, wat een samenwerking opleverde die ik heel fijn vind en zonder veel nadenken of moeilijkheid gaat. Waar de jongens soms wat harder dingen roepen, schaven wij bij en brengen nuance aan; wat wij aan bravoure missen, compenseren zij. Intussen zijn Berry en ik zeventien jaar verder en is de tijd voorbij gevlogen. We hebben heel veel meegemaakt: moeilijke situaties en persoonlijke verliezen, maar vooral veel leuke dingen, nieuwe ontwikkelingen en mooie feestjes.

Ilonka:

Met zijn vieren zijn we een goed geolied team dat elkaar aanvult. We kunnen goed plannen uitdenken en de taken worden haast vanzelf verdeeld op basis van interesse, kennis en kunde. In de loop van de tijd hebben we zo heel veel veranderd: de uitstraling van het park, de uitbreidingen, alles is geautomatiseerd. Bianca en ik zijn van de uitstraling en de styling: we richten alle chalets zelf in, vinden het leuk om nieuwe dingen uit te zoeken en om daarvoor een dagje op pad te gaan.

Creativiteit

Ilonka: De creatieve ideeën komen vaak spontaan en vooral last-minute zijn we op ons best. Zo bedenken we bijvoorbeeld ad hoc dat we meedoen aan de nieuwjaarsduik en twee dagen later hebben we een Unox soepblik om ons heen geknutseld. Ook in het bedrijf gaat dat vaak zo. Neem bijvoorbeeld het eetcafé. Wij constateren dat het eetcafé toe is aan een metamorfose en de volgende dag hebben we een plan uitgedacht, zijn we al aan het schilderen en een paar dagen later hebben we een complete muur met oude foto's gedecoreerd.

Bianca: We kunnen dan enorm fanatiek brainstormen en meestal krijgen we voor elkaar wat we bedenken. Op het gebied van drukwerk en de website doet Ilonka de ontwerpen en het grafische werk. Ik denk mee, corrigeer waar nodig en zo gaat dat eigenlijk altijd vanzelf. We zitten vaak erg op één lijn en komen daardoor tot heel leuke dingen.

Themafeesten

Ilonka: Vooral de themafeesten zijn projecten van ons samen. Als wij weer eens met een idee voor een themafeest komen, beginnen de mannen al te zuchten, want we kunnen flink doorslaan. Gelukkig vinden de gasten de feesten leuk en de mannen uiteindelijk ook – waarna zij weer doorslaan in de uitvoering door hele grote decors te bouwen.

Bianca: Allebei hoeven we niet erg op de voorgrond te staan, maar als de verkleedkleden de kast uitkomen kan het ons niet gek genoeg zijn en vinden we het niet erg om in de spotlights te staan. Op andere momenten niet hoor, dit interview had van mij niet per se gehoeven.

Ilonka: Van mij ook niet... Maar inderdaad, als we verkleed zijn doen we alles. Zo hebben we ook een aantal jaar bij het recreatieprogramma optredens gedaan, uiteraard in rare pakken.

Als er iets vernieuwd of gemaakt moet worden, beginnen Ralph of Berry daar vaak over en gaan wij zitten om dat uit te werken. Bijvoorbeeld het ontwerp van de nieuwe labels aan de chaletsleutels. Dat kan natuurlijk op honderdduizend manieren, en we proberen overal onze eigen draai aan te geven. De labels moesten duidelijk, herkenbaar en praktisch zijn, maar wel met een gezellig kleurtje – niet te saai en standaard. Zo zijn we zelf ook: gezellig en creatief, maar ook serieus en zakelijk. We leiden namelijk wel een groot bedrijf, en zijn vrij perfectionistisch (Bianca knikt instemmend).

Schoonmaakteam

Behalve het werk op de receptie en achter de schermen zitten we beiden in het schoonmaakteam, we doen dus heel afwisselend werk. Alleen de kantine bemoeien we ons niet mee en zijn we slechts in uiterste noodgevallen voor in te zetten. Anders zorgen we geheid dat alles daar in de soep loopt... Wel zijn we goed in de afwas, maar dat doen we alleen als Ralph toestemming geeft: die houdt de keukentouwtjes strak in handen.

Familie

Bianca: Mensen vragen vaak waarom Berry en ik geen kinderen hebben. We vinden kinderen heel leuk, maar hebben ze gewoon niet. Dat maakt het extra bijzonder dat we naast Ilonka en Ralph wonen, die wel drie kinderen hebben. Daardoor hebben wij ze van dichtbij zien opgroeien, een heel bijzondere en fijne situatie.

Ilonka: Mijn ouders hebben in 2008 een chalet op 't Heitje gekocht en hier nog een aantal fijne jaren gehad. Mijn vader lepe heeft ook een rol in het bedrijf vervuld: op vrijdag (de drukste wisseldag) kookte hij voor iedereen. Hij hield rekening met ieders voorkeuren: als hij hachee maakte, wat Bianca niet lust, nam hij een bakje lasagne voor haar mee. En als hij Noemi in de kantine een bordje biefstuk met champignons en aardappelen bracht, gingen er extra aardappelen op het bordje voor Berry.

Bianca: Mijn ouders wonen in Leiden, waardoor ik ze helaas wat minder zie. Maar door lepe had ik toch het gevoel een soort vader op Texel te hebben.

Beestenboel

Ilonka: Toen ik hier kwam, was het nog niet zo'n beestenboel als nu. Er stond een konijnenhok voor de receptie en er was een aantal katten. Toen alle konijnen dood waren heb ik een lammetje geadopteerd, Bobby. Inmiddels hebben we vier schapen, twee ezels en zes katten (het aantal katten verandert snel: er komt wel eens een nieuwe aanlopen).

De katten ruilen zelfs regelmatig van huis, die bepalen helemaal zelf waar ze wonen. Ik vind het heel fijn om bij de dieren te zijn: die praten niet. Dat is een fijne tegenhanger van de drukte op het park.

Bianca: Het is, vooral door Ilonka, een grote dierentuin hier. Als we meer ruimte hadden gehad, hadden we waarschijnlijk ook nog olifanten, giraffes en lama's erbij... Verder hebben we samen nog een guilty pleasure: Het Eurovisie Songfestival. Dat kijken we jaarlijks in de kantine, het liefst verkleed natuurlijk. We sprongen een gat in de lucht toen Nederland vorig jaar won! Een beetje een tegenvaller dus dat het nu vanwege de coronacrisis niet doorging. Volgend jaar maar weer. Dan zitten we er weer in vol ornaat klaar voor!

AAN HET WOORD...

Willem van der Linden

Tijdens Pinksteren in 1979 solliciteerde ik bij de Bremakker. Ik kwam op kantoor en babbelde wat met Janny tot Joop binnen kwam met dat eeuwige peukie in z'n mond. Hij keek me aan, vroeg: 'Lust je een biertje?' Ja hoor, zei ik. 'Mooi, da's goed', antwoordde Joop. En het was geregeld.

Ik werkte er in de zomer, de rest van het jaar studeerde en woonde ik in Amsterdam. Op een gegeven moment vroegen Joop en Janny of ik in september in het weekend kon komen werken, zij gingen dan op vakantie naar Spanje. Zodoende ben ik uiteindelijk zeven jaar gebleven. Ik stond achter de bar en in het voorjaar maakte ik de caravans schoon. Dat waren er toen nog een stuk of negen – er stonden er meer op het park, maar die waren van de particulieren.

In het gezin opgenomen

Ik woonde in een caravan op het stukje gras voor de receptie, waar nu de schapen staan. Eigenlijk sliep ik daar alleen, de rest van de tijd werd ik volledig in het gezin opgenomen. 's Avonds at ik bijvoorbeeld met de familie. Dat was in de tijd dat Berry nog moest leren fietsen op z'n driewielertje en Ralph en Erwin op de lagere school zaten.

Friese Piet

Er was altijd een hoop gezelligheid op het park, vooral in de kantine. Een van de gasten die regelmatig in de bar kwam, was Friese Piet – zo noemden we hem. Een boom van een vent met een luide en zware stem. Hij was op een dag met zijn vrouw in de bar en het was hartstikke gezellig. Op een gegeven moment ging zijn vrouw terug naar de caravan en is Piet, na een lange avond en zonder dat iemand het zag, op een bankje in de hoek in slaap gevallen.

AAN HET WOORD...

Gerard en Carrie Vêlu

GOUD

Uniek

Wij kennen de Bremakker 'pas' sinds 2006. Groentjes zijn we, nat achter de oren. Maar de jaren dat we er een chalet hadden, waren bonusjaren. Met weemoed denken we terug aan die tijd, besefend dat het een uniek plekje is. Niet normaal. Wij kunnen niet putten uit het grijze 50-jarige verleden van het park, zoals velen, vaak hilarisch, wel kunnen. Maar een beschouwing en een schot voor de boeg voor de toekomst willen we u niet onthouden.

Texel

Iedereen heeft het tegenwoordig over het nieuwe normaal. Wat het is of gaat worden, weet geen hond. Laat staan dat we weten wat vandaag de dag normaal is. Als je wilt weten hoe iets afloopt, moet je het boek van achter naar voren lezen. Dat is in feite wat nu gebeurt met deze krant. Vijftig jaar de Bremakker. Goed voor goud. Al lezende kom je er achter wat een warm nest het park voor velen is. Met lief en leed, geboortes, ontluikende liefdes, huwelijken, feesten en sterfgevallen. Als Texel Nederland in het klein is... Dan is de Bremakker Texel in het klein! Dat moet gekoesterd worden. Dat moet je niet als zoete koek voor lief nemen.

Avondje klaverjassen? Gerard is er altijd bij.

Aan het eind van de avond vertrok iedereen, Joop sloot de boel af, niks aan de hand.

De volgende ochtend kwam Rob Kaspers de kantine schoonmaken. Hij liep binnen, zette de radio aan en hoorde ineens de keiharde gaap van Friese Piet. Robbie schrok zich helemaal wezenloos, lag er ineens zo'n grote vent op een bankje. Friese Piet had rustig de hele nacht doorgeslapen.

Geld door de pot gespoeld

Er gebeurden wel meer bijzondere dingen. Zo ging het afsluiten van de kantine altijd op dezelfde manier. Joop en ik sloten 's avonds af en namen het kasboek en geld mee naar het kantoor. Joop haalde dan het papiergeld uit de kassa en stak het dubbelgevouwen in zijn kontzak. Op een keer ging hij naar het toilet, trok nadien zijn broek omhoog en spoelde door zonder te kijken. Hij draaide zich om en ja hoor, al het geld door de pot gespoeld! Hij heeft toen een briefje opgehangen dat er niet doorgetrokken mocht worden, want al het geld zat in de leiding.

De volgende dag hebben ze gekeken waar in het riool het geld zijn kon, een gat gegraven, het riool kapot geslagen en de tuinslang in de wc gehangen. Na een tijdje kwamen de briefjes uit de pijp gedreven. Die werden toen stuk voor stuk aan de waslijn te drogen gehangen.

Poep

Of die keer dat Rob op een dag zei: het is toch wat, er zit de laatste paar dagen elke dag poep in het putje van het toiletgebouw, veertien dagen lang elke keer viezigheid. Toen hield het ineens op. Een jaar later gebeurde hetzelfde, weer veertien dagen poep in het putje. Het jaar erop nogmaals, iedereen werd er gek van. Uiteindelijk is de agenda van de afgelopen drie jaar erbij gehaald en hebben we gespeurd naar de persoon die telkens in het putje poept. Er was inderdaad een gezin dat al drie jaar op de camping kwam tijdens die poepweken. Een van die kinderen bleek telkens in de douche te poepen! Het is daarna gelukkig nooit meer gebeurd, het gezin is ook niet meer gekomen...

Knipoog

Met deze mijlpaal wordt het startschot gelost voor de eerstvolgende vijftig jaar. Tot 2070. Bij leven en welzijn. Het is daarbij de kunst om een verbinding te maken tussen verleden, heden en toekomst. Onderzoekt alles en behoudt het goede, is de lijfspreuk. Met oog voor de natuur en cultuurhistorie. Het park zal in de toekomst nog meer herkenbaar uniek en anders dan andere moeten zijn. Revolutionair is dat niet. Het kost al moeite genoeg het typische karakter van het vakantiepark levend te houden. Bijvoorbeeld de rust en ruimte. Er zijn niet veel parken waar de plekken voor de chalets zo ruim en groen zijn en waar de rust hoorbaar is. Daar moeten veel gasten aan wennen. Die hoorbare stilte.

Bremakkerbeleving

Hoe zouden wij die Bremakkerbeleving willen omschrijven? Volgens ons is het een combinatie van het eiland- en het Bremakkergevoel. Een scheutje van dit en een scheutje van dat. De liefde voor de natuur, de persoonlijke sfeer en de gastvrije instelling, gecombineerd met een park dat midden in het Nationaal Park ligt, op steenworp afstand van het strand. Als je naar het strand gaat, is de kans groot dat je in de file terecht komt. Veroorzaakt door op de rijweg liggende Schotse Hooglanders die van geen wijken weten. Kom daar maar eens om aan 'de overkant'. Geen mens die je gelooft. Genoeg complimenten. Over tot de orde van de dag. Op de lauweren rusten is er niet bij. De toekomst wacht. De Tempelierweg is doodlopend. De Bremakker is springlevend. Proost!

1970 - 2020

2014

Na zes jaar strijden met de gemeente is het eindelijk zo ver; we mogen chalets plaatsen op het in 2008 aangekochte stuk grond. Een belangrijke stap in de verdere verruiming en herinrichting van het hele park. Op zowel het Bosveld als het Weideveld laten we 24 plaatsen vervallen, die op het nieuwe Akkerveld worden ingevuld. Nu kunnen we ook verder met de reorganisatie op het Bosveld en Weideveld.

Eind 2014 plaatsen we de nieuwe chalets en in maart 2015 plannen we een weekend met familie en vrienden om de chalets te testen en gezamenlijk het hele terrein te beplanten met bomen en struiken. Uiteraard volgens het strakke beplantingsschema van Ralph en Berry.

De chalets op het nieuwe Akkerveld worden getest en de beplanting kan de grond in.

2015

Omdat de term 'camping' het park geen eer meer aandoet, besluiten we om vanaf nu Vakantiepark de Bremakker te heten.

2016

Op het Weideveld en Bosveld worden de eerste chalets verschoven. Het begin van de reorganisatie en verruiming op de oudere terreinen. Janny wordt in juni 2016 zeventig jaar en neemt afscheid van haar werkzame leven op de Bremakker. Een welverdiend afscheid volgt in de kantine.

2018

Een groot deel van de parkeerplaatsen wordt verhard met grasblokken. Zo zijn we eindelijk van alle gaten en de modder af en toch ziet het er 'groen' uit.

MEDIA 2014

De Bremakker breidt uit met 24 luxe chalets

De broers Berry (l) en Ralph Koning.

De Bremakker is een familiecamping die sinds 1970 beheerd wordt door de familie Koning. Het is hier natuur, rust en ruimte wat de klok slaat. Er wordt een ecologisch maai-beheer gehanteerd en het hele terrein is autovrij. Onlangs werd de Bremakker uitgebreid met een aantal hectare landbouwgrond aan de rand van De Dennen. Hier ging een jarenlang proces aan vooraf. "Ik heb de deur van het gemeentehuis platgelopen en de raadsleden meerdere keren rondgeleid op ons bedrijf", aldus mede-eigenaar Ralph Koning.

Het aangrenzende terrein werd aangekocht in 2008 en pas vorig jaar juli kreeg de familie Koning groen licht voor uitbreiding. Inmiddels is het voorzien van infrastructuur voor gas, water, elektra, kabel TV/internet en riool. De toegangspaden zijn aangelegd in de vorm van een dikke laag gebroken puin dat is ingezaaid met graszaad en vervolgens aangetrild. "Over een jaar zijn ook hier alle paden groen", zegt Ralph.

'Het is hier één en al natuur'

Ruim opgezet

Op het nieuw aangelegde terrein komen straks 24 luxe chalets te staan, waarvan de eerste in september zullen arriveren. Elf chalets worden verkocht aan particulieren, de overige zijn bestemd voor de verhuur. Alle nieuwe onderkomens zijn luxe uitgerust; Een deel van de verhuurchalets krijgt een eigen sauna. "Particuliere eigenaren kunnen hier ook voor kiezen, daar is met de aanleg van de infrastructuur rekening mee gehouden." Wie hier straks een chalet huurt, heeft alle ruimte en vrijheid. De laatste uitbreiding is volgens Ralph dan ook niet bedoeld om extra plaatsen te creëren, maar om meer ruimte rond de chalets te realiseren, ook vanwege brandveiligheidsvoorschriften. "In het verleden zijn tientallen oudere stacaravans op de andere terreinen komen te vervallen. Dat heeft ons dus al die jaren niets opgeleverd, maar dat was een bewuste keuze. Nu kunnen we wel de ruimte creëren die we voor ogen hadden."

Naast natuur en ruimte staat ook het milieu hoog in het vaandel bij de Bremakker. Omdat auto's op de velden verboden zijn, worden transportkarretjes beschikbaar gesteld om bagage mee te vervoeren. Deze staan onder een overkapping waarop zonnepanelen zijn bevestigd. Ook elders op het terrein wordt gebruik gemaakt van zonnepanelen. Verder zijn er ondergrondse afvalcontainers en is er een milieustraat waar alle afval gescheiden wordt.

Ecologisch maai-beheer

De Bremakker beschikt over een kampeergedeelte met 32 kampeerplaatsen met privé-sanitair. Verdeeld over de gehele camping staan particuliere- en verhuurchalets. "Zodra je hier aan komt rijden, zie je natuur", aldus Ralph. Alle kampeerplekken en chalets zijn inderdaad omgeven door weilanden, boomsingels en bos. Er zijn meerdere vijvers en zelfs een duinbeek aangelegd met ecologisch

verantwoorde oevers. "Wij hanteren een natuurvriendelijk maai-beheer", legt de ondernemer uit. "De bermen worden niet of nauwelijks gemaaid, waardoor meer plant- en diersoorten de kans krijgen om hier te leven en verdwenen soorten terugkomen. Het leuke is dat we vaste gasten inmiddels hetzelfde zien doen: ze maaien het hoognodige, en voor de rest laten ze de natuur hun gang gaan. Daardoor zie je hier een enorme flora en fauna." De Bremakker grenst aan het Nationaal Park De Duinen van Texel en is gelegen aan een doodlopende weg. verkeerslawaai hoor je er niet, vogels des te meer. Auto's mogen bij de entree worden achtergelaten op een groot parkeerterrein; bij de chalet of caravan zijn ze verboden. "Het liefst zou ik een parkeergarage bouwen met een sportveld er bovenop om af dat blik te verstoppen", lacht Ralph.

Van kinderkamp tot camping

De ouders van Ralph, Joop en Janny Koning, werden in 1970 beheerders van de Bremakker. Het terrein telde toen 3,5 hectare en was in gebruik geweest als een kinderkamp. Na de oorlog vierden welgestelde Nederlanders hun vakanties zonder kinderen in het buitenland. De kinderen werden ondergebracht in zomerkampen, waar Kinderkamp de Bremakker er een van was. Het echtpaar Koning gooide het roer om en onder hun leiding groeide het bedrijf uit tot een goedlopende camping. Ralph: "Ik ben hier als 6-jarig jongetje komen wonen. Op mijn 14e werkte ik al in de keuken en achter de bar." Dat hij in het familiebedrijf zou stappen, lag voor de hand. Dat gold niet voor zijn jongere broer Berry, die lange tijd van het eiland weg is geweest en elf jaar geleden samen met zijn vrouw Bianca toetrad tot het familiebedrijf. Zeven jaar geleden is de vrouw van Ralph, Ilonka ook toegetreden. Samen heeft de familie de verantwoordelijkheid voor de dagelijkse naam van zaken. "Eens per twee weken plannen we met ons vieren een overleg voor de belangrijkste zaken, de rest bespreken we meestal tijdens de koffiepauzes." Hun vader Joop overleed in 2007, maar moeder Janny is nog altijd bij het bedrijf betrokken. "Zij woont inmiddels in Den Burg, maar belangrijke zaken bespreken we met haar erbij." De beide broers wonen ieder in een beheerderwoning op het terrein. Ralph Koning is 'waanzinnig' trots op hun familiebedrijf. "Samen met onze ouders hebben we hier veel bereikt. Joop was wat terughoudender als het ging om uitbreiding of andere investeringen, maar uiteindelijk stonden mijn ouders wel altijd achter mijn plannen. Ik heb altijd veel ruimte gekregen. De ontwikkeling van het nieuwe terrein heeft onze vader helaas niet meer meegemaakt. Dat is het eerste wat wij helemaal zelf hebben gedaan."

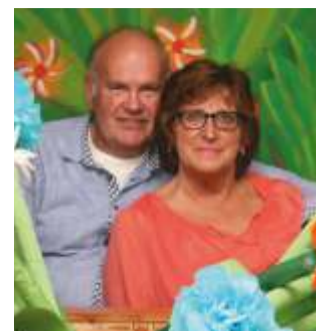
De Bremakker

Tempelierweg 40, Den Burg
T: (0222) 312863
E: info@bremakker.nl
I: www.bremakker.nl

Tekst: Louise Wolters/ Foto: Alicia Saal

AAN HET WOORD...

Wimmie Lok & Reinder van der Lei

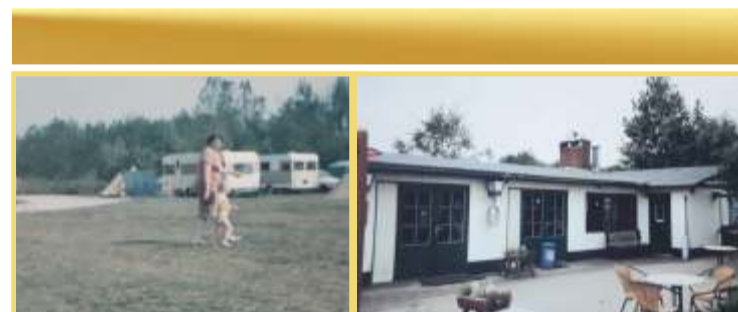

'De Lokjes op Texel'

In 1971 kwamen mijn broer Jeep en zijn vrouw Tolleke voor het eerst op de Bremakker, in een vouwwagen van familie. Mijn ouders kwamen bij hen op visite en waren meteen verkocht. Dus werd er een kleine toercaravan aangeschaft en kwamen ze gedurende het hele seizoen op Texel. Inmiddels waren hun kinderen ook met het Texelvirus aangestoken en werden alle vakanties en vrije dagen op Texel doorgebracht. De kleine caravan moest plaats maken voor een stacaravan. In die tijd was het sportveld op het Bosveld, waar altijd veel te doen was (sterkste man van de camping, volleybal etc). Na verloop van tijd kwam er weer een toercaravan bij voor de kinderen, zodat die ook veel naar Texel konden komen. In 1991 namen Reinder en ik de toercaravan over van mijn ouders en later in 1999 kregen we een stacaravan op het Bosveld, waar we nog steeds staan.

Eindfeesten

We hebben hele leuke herinneringen aan de eindfeesten in de oude kantine met buffet en band. Zo verbleef een keer de Jigger Bigger Band op de camping vanwege Rondje Texel. Ralph was de kantine 's avonds al aan het afsluiten, maar de bandleden haalden spontaan hun muziekinstrumenten, waarna alle gasten weer terugkwamen. Sommige gasten liepen al in pyjama maar het feest ging door tot in de kleine uurtjes! Voor dochters Yvonne en Wilma is onder andere het jaarlijkse paaseieren zoeken met Joop op 't Heitje een mooie herinnering. We hopen nog heel lang op de Bremakker te kunnen verblijven.

UITGELICHT

Mosselavonden

Sinds jaar en dag verzorgen vaste gasten Ruud en Cisca van der Toorn de jaarlijks terugkerende mosselavond. Voor veel gasten een culinaire avond om ieder jaar naar uit te kijken. Grappig detail: Ruud lust zelf geen mosselen...

1970 - 2020

2019

Op het kampeerterrein wordt het speeltoestel vervangen voor een prachtig waterspeeltoestel. Hiermee zijn alle oudere speeltoestellen inmiddels vervangen door nieuwe toestellen met een mooie natuurlijke uitstraling.

Voor het terras van het eetcafé laten we een prachtige overkapping maken. Het is meteen een groot succes en er wordt gretig gebruik van gemaakt.

2019

Vlak voor de meivakantie gaat een van onze verhuurchalets in vlammen op. Met hulp van vele vaste gasten hebben we binnen een paar dagen alle boekingen kunnen omzetten zodat niemand zijn vakantie in rook zag opgaan.

2020

Vijf van de acht type B verhuurchalets worden doorverkocht en vervangen door vier ruimere type D chalets op het Bosveld. Er is meer vraag naar luxere chalets en in lijn met ons bedrijfsplan kunnen we nu deze kavels verruimen. We laten onze keus vallen op Duntep chalets. In februari staan de chalets op de plaats en worden ze gereed gemaakt voor de verhuur.

AAN HET WOORD...

Leon Vork

Mijn eerste kennismaking met de camping was tijdens een Pinkstervoetbaltoernooi in Oosterend. We deden mee met een elftal uit Zevenhoven, en Willem van der Linden regelde drie caravans voor ons op de Bremakker.

Eenmaal daar bedachten een vriend en ik om in de zomervakantie weer naar de Bremakker te gaan, maar we hadden natuurlijk nog niets geboekt. Er was niet met Janny over te praten: ze had al genoeg problemen gehad met Zevenhovenaren, die ook bij andere campings niet best bekend stonden.

Moed indrinken

's Avonds in de kantine gingen mijn vriend en ik, na wat moed ingedronken te hebben, toch nog een keer met Janny praten. Na vele drankjes en praatjes hadden we het voor elkaar: als er een annulering kwam was dat plekje voor ons, want de camping zat allang vol. En jawel, na een paar weken belde ze met het goede nieuws.

Het werd een vakantie om nooit te vergeten. Ontbijten in de kantine, die destijds om elf uur al openging, en om de drie à vier dagen de rekening van ongeveer vijfhonderd gulden betalen – het vertrouwen was er toen al. Als we 's nachts uit Den Burg kwamen en alles dicht was konden we achterom bij Joop en Willem nog wel een paar uur-

tjes komen drinken.

Spontaan naar Texel

Het jaar erna bedachten we tijdens de zomervakantie dat we weer een weekje naar Texel wilden. Spullen gepakt, en hup! naar de Bremakker, waar een verbijsterde Janny vroeg wat ik kwam doen, de camping zat volgeboekt! Uiteindelijk kregen we nog een klein plekje dicht bij Ut Duckie, waar de kinderen ons om elf uur wekten met pannenkoeken. 's Avonds deden we mee aan een volleybaltoernooi en kregen algauw dorst; even naar Joop voor een krat bier. Voor veertig gulden konden we er eentje van hem kopen, maar we mochten ook een kratje 'lenen' als we de volgende dag bij de supermarkt een nieuwe haalden. Waar maak je dat nog meer mee?

Dochters

Na nog een aantal vakanties op de Bremakker ging ieder zijn eigen weg en kwamen we hooguit eens wat eten en drinken. In '97 ben ik getrouwd, en in april '98 werd onze dochter Mandy geboren. Omdat we het druk genoeg zouden hebben met de kleine hadden we geen vakantie geboekt, maar in juni zei Marian toch graag een weekje weg te willen. Janny wist op het laatste moment nog een chalet voor ons te regelen. We hebben een geweldige week gehad met z'n drietjes, met als gevolg dat we sindsdien ieder jaar komen: inmiddels komt het tweeëntwintigste jaar eraan. Bijzonder is dat onze dochters inmiddels twintig en eenentwintig jaar zijn en nog altijd een paar dagen of een weekje langskomen. Want, zeggen ze, een jaar zonder Bremakker is geen compleet jaar.

Toen & Nu

Mandy & Senne Vork 7 jaar later...

AAN HET WOORD...

Jitze Beintema
Recreatieleider

Een van de herinneringen die ik, en ongetwijfeld Janny, Ralph, Erwin en Berry ook, nog heb, is het in de woonkamer oefenen van de volksdansjes met de cassetterecorders tijdens de gezamenlijke maaltijd. En dan 's avonds met zo'n tweehonderd gasten voordansen alsof ik nooit anders gedaan had. Opvallend was dan wel dat wanneer ik omhoog ging, de deelnemers vaak in tegengestelde richting bewogen. Maar ja.. ik had de leiding!

Dansen

Een aantal dansen herinner ik me nog, bijvoorbeeld de Jiffy Mixer: hakke tene hakke tene zij sluit zij sluit.. hakke tene hakke tene zij sluit zij sluit... spring klap (4x) en wandel naar de volgende. Of de Miserlou: voor zij en achter zij en voor en zij en stamp stamp stamp! Van het touwtrekspektakel kan ik me nog goed herinneren dat we na de eerste uitvoering verplicht de volgende week op herhaling moesten, omdat Joop, samen met een aantal zwaargewichten van de camping, het winnende team uit wilde dagen. Joop zou Joop niet zijn als ze die uitdaging niet zouden winnen.

Er werd nog lang over nagepraat in de kantine.

Bokspringen in lange nachtjapon

Verder heb ik nog een kleinigheidje te melden over de groepsfoto van de ochtendgymnastiek voor dames. Ik had me destijds niet gerealiseerd dat bokspringen met zo'n lange nachtjapon best lastig is...

MEDIA 2016

“Kaal terrein met niets toen we begonnen”

Een kaal terrein van drie hectare groot zonder stroom, water en riolering. Dat was de Bremakker anno 1974 toen Joop en Janny Koning er een camping begonnen.

Anno 2016 is het vakantiepark aan de Tempelierweg aan de rand van De Dennen negen hectare groot met 150 chaletplaatsen, 32 kampeerplaatsen met eigen sanitair en veel ruimte voor natuurontwikkeling. Janny Koning is zeventig jaar geworden en dat is volgens haar een mooi moment om ermee te stoppen. Afgelopen zaterdagavond nam ze officieel afscheid van het park waar ze meer dan veertig jaar ziel en zaligheid in stak. Joop en Janny Koning begonnen de camping op de plek waar sinds de jaren vijftig eerst jeugdkampen voor welgestelde kinderen werden gehouden. Janny: “De elektriciteit legden we destijds aan met draden die gewoon over het terrein lagen. Als de stroom uitviel zaten we met de gasten met kaarsen in de kantine totdat Joop de elektriciteit had gerepareerd. Sommige gasten vonden het dan nog jammer ook als het licht weer aanging.”

Drijvende kracht

Janny was de drijvende kracht op de administratie, deed de bar, het sanitair en was ook op andere manieren altijd op de camping bezig. Eind van de middag zorgde ze stevast voor de maaltijd voor de mensen die aan het werk waren. “En dan had je er maar te zijn”, herinnert Berry Koning zich die tijd. “Ik ben nog wel eens zonder eten naar bed gestuurd, omdat ik veel te laat thuiskwam.” Zoons Ralph, Erwin en Berry hielpen al snel mee op de camping. Ralph, Berry en hun partners Ilonka en Bianca hebben het park inmiddels overgenomen. Erwin runt Veronica op de haven van Oudeschild. Volgens Janny was het soms lastig om de kinderen op te voeden op de camping,

Janny Koning op het heitje van de Bremakker, haar favoriete deel van het park.

maar aan de andere kant hadden ze er een geweldige tijd. “Ik vroeg me wel eens af of vriendjes wel deze kant op wilden komen om met hen te spelen, nou dat was geen probleem.” Met Ralph, Erwin en Berry werd de duidelijke afspraak gemaakt dat zij niet het leven van een campinggast zouden gaan leiden.

Dat betekende in de praktijk geen goedbedoelde ijsjes van gasten aannemen of frietjes opeten die na het bakken in de kantine waren achtergebleven. Tijdens het interview wordt er het nodige gegrapt over die periode, maar achteraf

bekeken was het volgens Ralph en Berry wel een juiste beslissing. De twee maken er geen geheim van dat het in het begin lastig was om als broers in het bedrijf samen te werken. Volgens Janny ging het beter door de taken onderling goed vast te leggen. “En we hebben geregeld met elkaar een vergadering om alles goed door te spreken. Dat scheelt ook veel.”

Woensdag 10 januari was een zwarte dag; Joop, ook altijd bezig met de Bremakker, overleed op 59-jarige leeftijd. Het was voor de familie het moment om te beseffen dat er meer is in het le-

ven dan werken, maar tegelijkertijd was er het besef dat ze het levenswerk van Joop graag wilden voortzetten. Zelf heeft Janny inmiddels andere activiteiten opgepakt zoals het begeleiden van gehandicapte sporters en ze is vrijwilligster bij Hospice Texel geworden. De Bremakker wordt met een gerust hart achtergelaten. Tijdens een rondje over het park laat ze met trots zien hoe het gelukt is om chalets te realiseren met veel ruimte ertussen en hoe met een ecologisch maai-beleid kleurrijke bermen zijn ontstaan. “Het is prachtig hier.”

AFSCHEID *Janny Koning*

Na ruim 40 jaar neemt Janny afscheid van haar werkzame leven op de Bremakker. Op 11 juni, op haar 70ste verjaardag maken we er samen met vrienden en familie een mooi feestje van.

UITGELICHT

Eindfeesten & Thema-avonden

Ieder jaar wordt het seizoen afgesloten met een eindfeest. Soms sober, soms uitbundig en vaak met een selecte groep vaste gasten die regelmatig in de kantine, tegenwoordig het eetcafé komt. Door de jaren heen zijn er ongelooflijk veel leuke, hilarische thema's voorbijgekomen. En we mogen ook de thema-avonden niet vergeten: de Friese avond, sushi workshop, Spaanse avond, casinoavond, Hazesfeest en ga zo maar door. Hier volgt een kleine selectie foto's.

Eindfeest 1978

Eindfeest 2001

Eindfeest 2017

Eindfeest 1987

Eindfeest 2013

Casino avond 2010

Eindfeest 2003

Eindfeest 2000

Eindfeest 2014

Spaanse avond 2016

Eindfeest 2002

Sushi workshop 2014

Halve finale WK 2014

Hollandse avond 2015

Eindfeest 2016

AAN HET WOORD...

Lesley Koning

Vroeger was ik hier elke zondag op bezoek bij opa en oma, dus ik ben praktisch op de Bremakker opgegroeid. In die jaren heb ik veel opgebouwd en een hoop vrienden gemaakt op de camping. Omdat ik altijd een vriendje meenam was het zelfs in de winter een feest om naar de camping te gaan. Als het regende gingen we tafeltennissen, biljarten of op de flipperkast. In de zomer deed ik met alle activiteiten van de recreatie mee. Soms mocht ik blijven logeren, in een tentje in de tuin van het woonhuis. Het was altijd feest en niks was te gek.

Jeugd op de camping

Als ik nu kijk naar kinderen die op de camping komen, denk ik aan hoe ik mijn jeugd hier ook zo heb ervaren. Voor mij was de Bremakker altijd vakantie, elke zondag weer. Dat gevoel is altijd bij me blijven hangen, hoewel ik vanaf mijn dertiende bij mijn ouders op de haven ging werken

en niet meer zo vaak op de Bremakker kwam.

Nu ik er op terugkijk is dat wel grappig: als kind kwam ik hier 'op vakantie', inmiddels bekijk ik in de camping vanuit een ondernemersblik. En toch is dat gevoel uit mijn jeugd dat wat me het meest is bijgebleven. Mede om die reden werk ik hier nu: als ik als kind minder was geweest was er minder binding geweest.

Na de middelbare school ben ik gaan studeren: Sport, Management en Ondernemen aan de Hogeschool van Amsterdam. Daarna heb ik bij gemeente Texel gewerkt op de sportafdeling, tot ze die hele functie sport hebben wegbezuinigd en ik moest stoppen. Rond dezelfde tijd besloten mijn ouders om Veronica (op de haven van Oudeschild) met zijn tweeën te runnen. Vervolgens ben ik toen als firmant in Veronica gestapt.

Veronica

Dat heb ik met enorm veel plezier gedaan. Een jaar geleden hebben wij als familie besloten om Veronica van de hand te doen. Een moeilijke beslissing. Maar wat wilde ik nu doen? Ik heb twee passies: sport en Texel. Dat wilde ik graag combineren, maar voor een leuke functie in de sport moet je toch wel richting Amsterdam, terwijl het hier al zo mooi is en ik net een huis had gekocht. Rond die tijd vroeg Ralph me of ik toekomst zag in werken op de Bremakker, waardoor dat balletje is gaan rollen.

Het viel allemaal precies samen en soms moet dat zo zijn. Volgens sommige mensen voelt mijn keuze als een veilige en makkelijke keuze, maar

ik weet hoe het is om met familie te werken en dat is echt niet altijd makkelijk.

Eigen

Ik werk hier eigenlijk nog maar net, maar de tijd gaat wel heel snel. Ik wil graag alles weten en leren, alle kanten van het bedrijf vind ik interessant. Dat komt deels omdat het 'eigen' voelt. Als je voor een baas werkt, doe je werk en dat is prima.

Maar hier komt het dichterbij: als ik een bankje schilder, wil ik het net zo knap als dat ik het thuis zou doen. En ik vind het een lekker gevoel om 's avonds thuis te komen en vrij te zijn, maar als ik op de bank zit bedenk ik wel alvast wat ik de volgende dag op mijn werk ga doen. Hier voel ik me verantwoordelijk voor alle dingen die ik doe.

Frisse blik

De campinggasten waren wel een dingetje: zij kennen mij wel, zelfs van toen ik een klein jochie was, maar ik had in het begin geen idee wie iedereen was. Nu ik hier al een paar maanden elke dag ben ken ik de meeste mensen wel. Je moet overal ingroeien. Ik merkte dat in de simpele dingen, zoals de schuur; waar ligt alles? Intussen voelt het normaal en is het alsof ik hier al jaren werk. Eigenlijk is het een voordeel dat ik nieuw ben: ik sta overal blanco in en heb een frisse blik. Ik hoop dat dat iets toevoegt aan het bedrijf.

AAN HET WOORD...

Erwin Koning

Ik heb op de Bremakker zoveel gezien, meegemaakt en beleefd. Dat was in mijn jeugd makkelijk, er waren altijd vrienden om me heen. In de vakanties had ik Bremakkervriendjes en vriendinnetjes, met wie ik naar het strand ging, en de rest van het jaar kwamen er altijd wel vriendjes uit Den Burg mee naar de camping.

Veel vrijheid

We hadden in die tijd veel vrijheid. Als er plekken op het kampeerveld vrij waren gingen we daar kamperen, cola drinken en chips eten, en vooral niet betrappt worden door vaders als we 's nachts lol hadden. Spannend was dat!

We waren altijd aan het moppen tappen en gekkigheid aan het uithalen. We bouwden hutten in het bos, speelden oorlogje, cowboytje en indiaantje, sloten springen. Als we onderweg een achtergelaten eendje vonden, namen we die mee naar huis. Hadden we weer een extra huisdier, en we hadden naast de honden en katten altijd al eenden en koutjes. Dat was natuurlijk niet de bedoeling en mijn moeder was er niet blij mee, maar zo'n zielig eendje kon je niet zomaar laten zitten.

Uitgestorven

Ik heb een hoop mooie mensen meegemaakt. Veel mensen uit de stad die elk weekend lekker in de caravan op het eiland zaten om de drukte te ontvluchten. Er was volk op de camping van Pasen tot herfst. Aan het eind van seizoen was het eindfeest, daarna was alles af. De camping was 's winters uitgestorven, heel anders dan nu. Toen keken we zodra het voorjaar was uit tot het eindelijk paasvakantie was en de mensen weer kwamen: eindelijk weer gezelligheid.

Konijnenkeutels

Een van de mooiste dingen vond ik de recreatieteams. Zij organiseerden allemaal grote spellen zoals zeskamp, wat gigantisch populair was en waar allemaal familieteams aan meededen. De hele camping liep daarvoor leeg: als je kwaad had gewild, had je alle tenten leeg kunnen roven. Er waren ook de droppings, waarbij een geblinddoekt groepje kinderen door Joop op een onbekende plek afgezet werd. Ralph en ik wisten altijd waar we heen gingen, maar dat mochten we natuurlijk niet vertellen. Zelfs niet als je groepje verkeerd liep: daar waren we niet blij mee, want dan duurde het zolang voordat je thuis was. Onderweg deed je opdrachten: neem een fles konijnenkeutels mee, of een liter zeewater. Kwam je terug op de camping met een op het strand gevonden wijnfles, gevuld met zeewater een doekje erin gepropt om het water in de fles te houden: niet goed, volgens de jury. Er kan helemaal geen liter in een fles wijn...

Achter de bar

Ook waren de droppings het perfecte moment om met je verkering te rommelen. Verkering hadden we altijd: op school met een Texels meisje, en tegen de tijd dat de zomer aanbrak ging de verkering uit, dan kwamen de meisjes van de camping weer. Toen we ouder waren gingen Ralph en ik achter de bar staan, wat het ene feest na het andere was. We werkten van 's middags tot in de late uurtjes, en stonden de volgende dag alweer uitsmijters te bakken en biertjes te tappen. De volleybalweekenden waren top in de kantine, dat was iets enorms. We stonden met zijn tweeën achter de bar en tapten er heel wat vaatjes doorheen. In die tijd deden er al 144 teams mee en stond het grootste deel op de Bremakker. Het hele parkeerterrein stond vol met legertenten. Toen het zo groot werd hebben we nog een grote tent voor de kantine gezet, barretje erbij en vrienden van school ingeschakeld om te helpen. We begonnen om vijf uur 's middags en gingen tot zeven uur 's ochtends door, waarna de ochtendploeg alweer begon. We probeerden jaar na jaar een nieuw record te draaien. Dat was rammen, echt een aparte belevenis.

Voetbal

Verder was er altijd wel wat te beleven in de kantine: klaverjassen, bingo, tafeltennis. Ook ons zaalvoetbalteam is ontstaan op de Bremakker. We deden vaak met een vast groepje jongens uit Den Burg mee aan het voetballen op de camping, het BGZ. Dat was de basis van het zaalvoetbalteam waarmee we ons bij Mantje hebben aangemeld, dat

was knotsgezellig en we hebben heel wat jaren samen gevoetbald. Bij zulke voetbaltoernooien was ook wel eens wat te winnen, een taart bijvoorbeeld. Er was eens een recreatieleider die erop uit werd gestuurd een taartje bij de bakker te halen. Hij kwam terug gefietst, en waar was de taart? Onder de snelbinders! Iedereen lag onder de tafel van het lachen.

Iedereen had het ultieme vakantiegevoel. Dat kwam ook door het echte kamperen. Wij gingen in december met het gezin op vakantie naar Center Parcs, waar we alleen maar vriendjes maakten in het zwembad. Bij ons op de camping deed je de rits van de tent open en kon je gelijk bij de buurman aanschuiven voor een bakkie koffie.

Veronica

In 1988 kreeg ik verkering met Lil, en in '89 gingen we samenwonen in Oudeschild. Ik stapte in het visbedrijf (Veronica) waar zij werkte, en ging uiteindelijk nooit meer weg. Mijn werk daar combineerde ik met de Bremakker. Om half zeven ging ik mijn bed uit, naar de Brem tot half twaalf. Dan met een bloedgang naar Oudeschild, eten erin schuiven en om twaalf uur beginnen op de haven. 's Zomers werkten we wel tot een uur of tien, dus daarna gelijk onder de wol. Ik werkte zeven dagen in de week, wat iets minder werd toen Lesley kwam. Toen kwam Cheryl en werd al dat werken toch wat te veel, waardoor ik stopte op de Bremakker.

Dertien jaar heb ik twee banen gehad, toen was het wel klaar. Als je hart ergens ligt, blijf je toch wel een hoop dingen doen. Ik nam nog steeds wel eens iets mee naar huis om een likje verf te geven.

Genieten

Mijn ouders waren echte ondernemers, dus je gaat mee in die flow. Daar heb ik geen spijt van, door altijd hard te werken kan ik me nu meer veroorloven en je krijgt er sowieso een hoop voor terug. Ik heb altijd voor en met mensen gewerkt, dat is nu wat rustiger. Heerlijk om thuis niemand aan de deur te hebben. Nog altijd ben ik blij met mijn keuze en ik heb nu meer tijd om te genieten.

Ik heb respect voor de wijze waarop mijn vader en moeder de camping hebben gerund: ze hebben altijd keihard gewerkt en waren 24/7 beschikbaar. Als er iemand midden in de nacht een gasfles nodig had, hoefde die maar aan te bellen en Joop ging met het steekwagentje een fles afleveren. Het kon 's nachts immers best koud worden, en om dan zonder gas te zitten ging niet. Ze stonden altijd voor iedereen klaar.

UITGELICHT Sport en de Bremakker

In vijftig jaar tijd is er ook een behoorlijke sporthistorie ontstaan. Joop en Janny hebben zich altijd op vele manieren ingezet voor volleybal en voetbal en ook de volgende generatie is van jongs af aan bezig geweest met sport.

Tevoko Buitentoernooi

Op de Bremakker is bijvoorbeeld het ontstaan van het welbekende Tevoko Buitentoernooi in de kantine beklonken. Sinds 1971 wordt het toernooi gehouden aan de Ploeglanderweg in de Dennen. Het jaarlijks terugkerende festijn staat garant voor een weekend vol kampeers, liters bier, gebakken eieren en gezelligheid.

Met de komst van de chalets en daarmee het verdwijnen van het toiletgebouw en de kampeerplaatsen op 't Heitje, nam het aantal teams wat tijdens het toernooi op de Bremakker kampeerde sterk af. Tegenwoordig zijn er jaarlijks nog maar enkele vaste teams op ons kampeerterrein.

Sponsoring & coaching

Op het gebied van volleybal en voetbal is door de jaren heen op vele manieren geparticipeerd. Meedoen, coachen, organiseren en sponsoren. En nog steeds wordt er veel aan sport gedaan, zowel op het actieve vlak als het sponsoren. Ook Beachvolleybalteams, soms met echt goede spelers, soms als gelegenheidsteam hebben gespeeld als Bremakkerteam. Berry heeft in Tevoko 1 gespeeld, was actief bij de organisatie van het Buitentoernooi, actief als trainer/coach en ook als bestuurslid van Tevoko.

De Bremakker heeft zich meerdere jaren actief ingezet voor de Winterchallenge van Spieren voor Spieren: een fantastisch initiatief. Ralph en Erwin zijn altijd heel actief geweest bij alles wat met voetbal te maken had. Net als Joop zijn zij begonnen bij SV Oosterend en later overgestapt naar SV Texel. Tegenwoordig is Ralph nog steeds betrokken bij het succesvolle zaalvoetbalteam Texel Futsal, waar Lesley ook in speelt.

Tevoko buitentoernooi op 31 mei en 1 juni 1986

Voor het 15e achtereenvolgende jaar organiseert de volleybalvereniging Tevoko het traditionele buitentoernooi op de speelweide aan de Ploeglanderweg in de Dennen. Op zaterdag 31 mei en zondag 1 juni treden dan 120 teams van verenigingen uit het hele land aan voor een weekend volleybal en gezelligheid.

Het Tevoko-toernooi is in de loop der jaren uitgegroeid tot één van de grootste en bekendste toernooien van het land. Bekende verenigingen als Starlift uit Voorburg, Lycurgus uit Groningen en Boemrang Amsterdam horen tot de vaste gasten. Het buitentoernooi is uniek omdat het in tegenstelling tot de andere buitentoernooien twee dagen duurt. Alle teams blijven dus een nacht over. Er wordt dan gekampeerd op de campings De Bremakker en de Koornaar en de roemruchte feesten, die op zaterdagavond op die campings ontstaan, dragen zeker bij tot de populariteit van het toernooi. Het aantal aanmeldingen overtreft ieder jaar dan ook ruimschoots het aantal beschikbare plaatsen.

Ook uniek is dat bij slecht weer het hele toernooi naar binnen verplaatst kan worden. In alle beschikbare accommodaties op Texel wordt dan gespeeld. Gelukkig hoeft van deze mogelijkheid maar weinig gebruik gemaakt te worden. Het terrein aan de Ploeglanderweg ligt dermate beschermd dat zelfs een beetje regen meestal voor lief wordt genomen. Ook al omdat bijna alle teams de sfeer op het buitenveld verre prefereren boven het spelen in de zaal. Uiteraard hoopt de organisatie op hetzelfde weer als vorig jaar, toen het zo mooi was dat in het bos een douche geïnstalleerd moest worden om de spelers wat afkoeling te verschaffen en het verschijnsel topless-volleybal zijn intrede deed.

15e keer

Het is dit jaar voor de 15e keer dat Tevoko het toernooi organiseert en dat zal niet ongemerkt passeren. Bij het 10-jarig bestaan werd al een 7-tal spelers gehuldigd, dat op ieder toernooi aanwezig was geweest; ook nu staat dat op het programma. Hoeveel er van dat 7-tal is overgebleven is nog niet bekend, maar dat er enkele vaste gasten zijn staat vast. Om aan het jubileum een extra accent te geven zal zondag omstreeks half één de revuegroep 'Op de Bonnetool' o.l.v. Cor van Heerwaarden een optreden verzor-

gen. Zowel voor de bijna 1000 spelers als voor de honderden bezoekers belooft dit het hoogtepunt van het toernooi te worden. Bij lerg! slecht weer wordt dit optreden verplaatst naar de sporthal.

Uitgebreide voorbereiding

Een dergelijk groot toernooi vergt een uitgebreide voorbereiding. Een flink aantal Tevoko-leden is dan ook al weken tevoren bezig met het in orde brengen van de velden, het maken van wedstrijdprogramma's en het organiseren van de koek en zopie. Gelukkig kan Tevoko daarbij altijd rekenen op de medewerking van een groot aantal Texelse bedrijven en instellingen, die materiaal en hulp beschikbaar stellen. Daardoor is de organisatie in staat om een toernooiveld te creëren dat van alle gemakken is voorzien: elektriciteit en stromend water, toiletwagens, gebakken eieren en voor de EHBO-

1990

Een nacht lang volleybal in sporthal Ons Genoeger

Ter afsluiting van de eilandcompetitie volleybal wordt komend weekend een toernooi gehouden dat een hele nacht in beslag neemt. Aan dit eerste nachttoernooi nemen 31 teams deel. De aanvang is zaterdagavond 21.00 uur en zondagochtend om 6.00 uur is het tijd voor de laatste smash.

Het idee voor het toernooi werd geboren tijdens het in volleybalkringen bekende „nazitten“ van het team van De Bremakker. De commissie van de eilandcompetitie ging ermee akkoord het nachttoernooi als afsluter van de competitie 1989/1990 te beschouwen. Sommige deelnemende teams zijn speciaal voor het nachttoernooi samengesteld; er doen zelfs mensen mee die nog nooit hebben gevolleybald. De teams dragen namen als „Nachtbrakers“ en „De slaapmutsjes“. Om de nacht wakker door te komen, wordt in de sporthal ook een cultureel programma geboden. Er zijn muziekoptredens van Texelse bands. Besloten wordt 's ochtends vroeg met een gezamenlijk ontbijt, om 6.15 uur. Tussendoor wordt uiteraard gevolleybald en niet zo'n klein beetje ook. Gepoogd is het aantal wedstrijden zo groot mogelijk te laten zijn, omdat in de strijd tegen de slaap veel beweging nodig is. De wedstrijden duren telkens veertien minuten. De teams zijn onderverdeeld in drie categorieën: heren, dames en gemixed. Ze spelen eerst poulewedstrijden en daarna wordt toegewerkt naar finales.

Het toernooi wordt gesponsord door camping De Bremakker, Sportshop Texel, Dros Bakkerij, Bakkerij Ofrén en Hordifood Texel. De medewerking van kantinebeheerder Willem Kalk en de gemeente Texel was sveneens onontbeerlijk.

AAN HET WOORD...

Ad van de Werken

Dirkje en ik gingen vroeger altijd op vakantie naar Zeeland, maar daar hadden we geen plek voor de kinderen en kregen we bijna dagelijks bezoek over de vloer, weinig rust dus. Onze overburen waren eens naar de Bremakker geweest en vertelden ons daarover tijdens de koffie. Ik zei tegen Dirkje: dat lijkt me wat voor ons, kunnen we best proberen. Zodoende zijn we hier terecht gekomen, in de zomer van 1979.

We gingen samen met een vriend en diens gezin in zijn tourcaravan naar de Bremakker. Zo hebben we het 22 jaar gedaan. Daarna overleed mijn vriend en hebben Dirkje en ik twee jaar onze eigen caravan gehad. Tot het een keer niet goed uitkwam om met de caravan te komen en we besloten een chalet te huren. Dirkje en ik zaten voor de chalet in het zonnetje en zeiden tegen elkaar: dit is ook wel wat, dat huren! Je hoeft minder mee te slepen, niks op te bouwen: wel zo makkelijk.

Ons chalet

Ik legde de boel uit aan Ralph en vroeg of hij volgend jaar gegarandeerd een plekje in een chalet voor ons zou hebben. Dat had 'ie, dus vanaf toen zijn we niet meer met de caravan gekomen. Een aantal jaar zaten we in een chalet op het Bosveld. Tot we een weekend zouden komen en 'ons' chalet niet in konden: het slot bleek kapot. Dat was toevallig op het moment dat het Heitje net uitgebreid was, en gelukkig was er een chalet vrij waar we in konden. Dirkje was het er niet mee eens: we zaten prima op het Bosveld, het chalet was goed en er hoefde niks veranderd te worden! Maar zodra onze vakantie op het Heitje erop zat, wilde ze daar niet meer weg.

Akkerveld

Een aantal jaar hebben we in hetzelfde chalet op 't Heitje gezeten,

tot onze overbuurman vertelde dat hij in Zeeland een eigen vakantiehuisje wilde kopen. Naar Zeeland hoefden we niet meer, maar een huisje op de Bremakker leek ons wel wat. Die dag reden we naar Texel. 's Avonds aten we in de kantine, Ilonka en Bianca waren erbij komen zitten. Ik vroeg ze of er toevallig nog een plaatsje vrij was op het nieuwe Akkerveld, dat bijna gebouwd zou worden. Die waren er nog, dus zo is dat balletje gaan rollen. We hebben een folder bekeken, zijn naar de chaletboer in Oudeschild geweest en hebben besloten om het te doen. Samen met Bianca en Ilonka hebben we de nieuwe chalet ingericht, van de gordijnen tot de keukenkastjes, de hele rotzooi.

Dirkje

Dirkje heeft veel te kort van ons plekje mogen genieten. Ze is in maart 2019 overleden. Tot die tijd hebben we het hier samen altijd goed gehad. Elke keer als de vakantie om was dachten we, wat gaan we nu doen? Gaan we toch een keer naar het buitenland, of weer terug naar de camping? En dan elk jaar maar vast boeken voor het geval dat, waardoor we niet meer naar het buitenland zijn gegaan. Toen we ons eigen chalet hadden, gingen we al helemaal nergens anders meer heen.

Nu heb ik een 'baantje' op de Bremakker, dus kan ik niet meer weg! Maar waarom zou ik, waarom iets anders doen als het goed is? Dirkje en ik zijn altijd tevreden geweest met wat we hier hebben gehad. Ieder moment is mooi geweest.

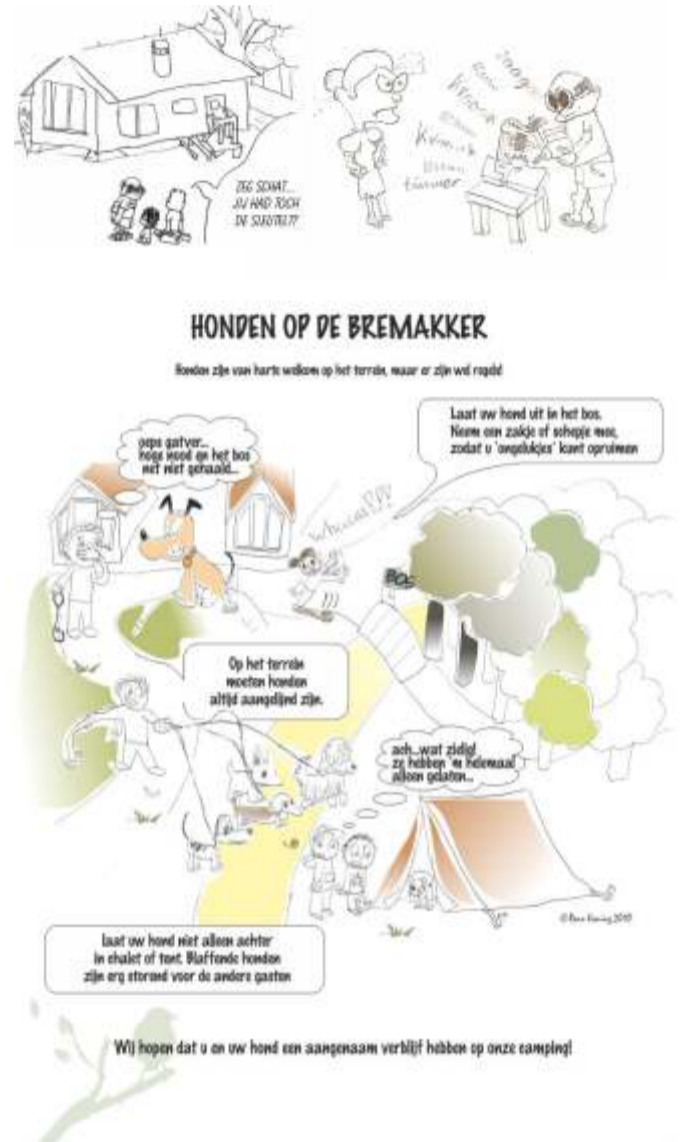

UITGELICHT

Tekeningen door Rens Koning

Door de jaren heen heeft Rens Koning al diverse keren zijn tekentalent ingezet ten behoeve van onze gasten. In 2010, Rens was toen 11 jaar, tekende hij de 'hondeninformatie', die we nog altijd op onze website gebruiken. In zijn geheel eigen stijl, heeft hij onder andere de gasteninformatie in tekeningen omgezet. Hieronder een paar voorbeeldjes.

Bremakker Runningteam

Om de conditie tijdens het zomerreces een beetje op peil te houden is ooit een Bremakker-hardlooperontje ontstaan. Iedere week kwam een groepje voetballers naar de Bremakker om dit rondje van 5 km te rennen. Tegenwoordig heet deze club officieel Bremakker Runningteam en bestaat inmiddels uit ongeveer 30 leden. Voorheen waren het alleen voetballers, maar nu bestaat de groep uit allerlei sportievelingen en minder-sportievelingen die graag een rondje hardlopen en vooral de 'derde helft' erg gezellig vinden.

Tijdens deze derde helft worden wekelijks prijzen uitgereikt in diverse (volkomen nutteloze) categorieën. Door de jaren heen is er een enorme groei in de ambities van deze club ontstaan. Wat begon met 5 km is uitgegroeid tot jaarlijks de halve marathon of de 10 km van Texel, om het jaar deelname aan de estafette van de 60 van Texel en jaarlijks de Dam tot Damloop in Amsterdam. Arnold Leijstra heeft zelfs afgelopen jaar individueel meegedaan aan de 60 van Texel en meerdere leden hebben al een hele marathon in de benen.

Bremakker Runningteam met German Silva

Pupillen Sparta, jaarlijks te gast op de Bremakker

Winter Challenge in oktobernacht

na 14 okt 2013, 12:42

De route van de Halve Marathon andersom lopen, dus starten op de Groeneplaats en eindigen bij de Bremakker. Dat is de Wintertijd Challenge, die in de nacht van 26 op 27 oktober wordt gehouden.

De Wintertijd Challenge is een initiatief van de stichting Spieren voor Spieren en wordt op ruim honderd locaties in heel Nederland gehouden. Vorig jaar, toen Texel ook al van de partij was, waren dat nog maar twintig. Met de wedstrijd wordt geld ingezameld voor onderzoek naar spierziekten. De wedstrijd vindt plaats op het moment dat de klok wordt verzet van zomertijd naar wintertijd, volgens de organisatie 'het enige moment dat je tijd kunt winnen'. Het programma op Texel begint met een 'hidrun' voor volwassenen door de straten van Den Burg, waarna om 3.05 uur op de Groeneplaats het startschot klinkt voor de loopwedstrijd, die van de Groeneplaats langs verschillende routes naar de Bremakker voert. De lopers starten niet tegelijk, maar schatten wanneer ze moeten vertrekken om op de finishtijd van 3.05 uur te eindigen. Er zijn routes uitgezet van 16 en 10 km. Als de wedstrijd ten einde is, wordt de klok een uur teruggezet en is het weer 2.05 uur. Op de Bremakker wordt vervolgens geluisterd naar de radio-uitzending van Q-Music die om 2.30 uur de uitslag van de landelijke actie bekend maakt. Daarna wordt de deelnemers per bus terug naar Den Burg gebracht. Deelname aan het evenement kost €15,- inschrijven kan via www.winterchallenge.nl. Naast het inschrijfgeld is het mogelijk een persoonlijk sponsorbijdrage (van minimaal €50,-) op te halen, maar dit is niet verplicht.

Ralph, Texel Futsal

Kampioenen Texel Futsal 2018

Tevoko dames 1, coach Berry, begeleidster Bianca

Pupillen Sparta, jaarlijks te gast op de Bremakker

Ralph en Berry, klaar voor de 60 van Texel

Kampioenen Texel Futsal 2018

Joop, Texel '94

Team Bremakker, Indorp Beachvolleybal

Carin en Jan Berend, Beachvolleybal

Stockcar sponsor en deelnemer

AAN HET WOORD...

Ralph Koning

Vijftig jaar Bremakker, en het park is nog niet 'af'. Zelf ben ik ook vijftig jaar, en al dertig jaar aan het werk op de Bremakker. Dat het nog niet af is vind ik mooi: we hebben altijd werk te doen, en dat is nu juist de uitdaging. In 1990 stopte ik met mijn opleiding om op de Bremakker aan het werk te gaan. Twee jaar later ben ik mede-eigenaar geworden. Er kwam veel op me af, zowel mooie als minder leuke dingen. Ik wilde zo snel mogelijk alles leren (en leer nu nog elke dag).

Ik was het zoontje van de baas en maakte als kind al veel grappen. Natuurlijk zit er ook een serieuze kant aan het werk, waardoor mijn reputatie soms best lastig was. Niet alleen voor mezelf, maar ook voor een aantal vaste gasten. Dan moest ik iemand erop wijzen dat het niet was toegestaan om de tuin te sproeien, en kwam uiteindelijk mijn moeder erbij om ze over te halen. Best grappig als ik daarop terugkijk. In de afgelopen jaren heb ik vele gasten zien komen en gaan. De laatste der Mohikanen kennen mij van toen ik nog in een luier over het park liep. Dat vertellen ze helaas graag aan nieuwe gasten...

Veranderingen

Janny (mama) vond dat ik moest leren om de boekhouding te doen en de reserveringsprogramma's onder de knie te krijgen. Dat was belangrijk, want als zij wegviel zou alles platliggen en dat kon niet. Gelukkig gingen we in die tijd net over van papier naar digitaal, maar alsnog hebben we alles jarenlang dubbel gedaan – het vertrouwen in de computer was niet groot. Pas in 2018 hebben we de papieren versie van de reserveringen van de muur gehaald.

In dertig jaar maak je natuurlijk veel veranderingen mee, waarvan de afmetingen van de caravans er een is. Een caravan van drie bij zeven meter was in het begin groot, en een toilet erin was een luxe. Vandaag de dag is vijftig vierkante meter normaal en is alles in de chalets aanwezig, soms zelfs een sauna.

Die ontwikkelingen zijn mooi, en brengen een hoop verandering en vernieuwing met zich mee. Net als de uitbreidingen die we moesten doen om een gezond bedrijf te blijven; ik heb er maar liefst vier meegemaakt. Vóór alle uitbreidingen hadden we zeven caravans voor de verhuur, tegenwoordig zijn dat al zesentertig verhuurchalets.

Zware shag met blauwe Rizla

In de seizoenen was het altijd buffelen, maar zeker ook in de winter. Bomen zagen, leidingen verleggen, riolen openspitten: allemaal klussen die ik met Joop en Erwin deed. Joop hield 'rustmomenten': hij stak de zware shag met blauwe Rizla wel tachtig keer

in het uur aan. Erwin en ik bedachten dat we af en toe ook een rustmomentje wilden en gingen voor de gein met een sigaar in de brand bomen zagen.

We waren vier handen op een buik en werkten vol gas. Eerst nog het hele jaar rond, later alleen in de winters, toen Erwin naar Oudeschild verhuisde om in de patat te gaan. We stonden in het seizoen veel achter de bar en in de keuken. Met lange wapperende haren maakten we de boel onveilig. Ook Berry heeft een paar zomers meegewerkt, maar wilde graag carrière maken op het vaste land. Na een aantal pogingen om een vaste medewerker op de Bremakker te krijgen is Berry na een paar jaar toch wakker geschrokken en samen met Bianca teruggekomen.

Vanaf de allereerste dag dat ik op de Bremakker werkte, werkte ik samen met Joop. Mijn broers en ik hebben heel veel van hem geleerd. De Bremakker is Joop. Er zijn veel plekken op het park waar ik verbinding met hem voel. Ik koester de mooie herinneringen die ik aan hem heb, terwijl ik me toen hij overleed afvroeg: hoe moet dit verder?

Gezin

In 1998 werd ik vader van Rens. Uiteraard hoopte ik op een zoon die net als ik ging voetballen. Joop ging vroeger altijd met mij mee naar de training in Oosterend, en dat had ik ook voor ogen met Rens. Drie keer heeft Rens voetbalschoenen aangehad, daarna nooit meer. Hij vond er niets aan, maar doet tegenwoordig wel aan hardlopen. In 2006 leerde ik Ilonka kennen. Zij had al twee dochters, die ik er gratis bij kreeg. Dat was even een verandering, maar ik ben trots op alle drie inmiddels volwassen kinderen. Allemaal dragen ze wel hun steentje bij aan de Bremakker.

De vrijdagfamilie

Door de jaren heen is er veel personeel voorbijgekomen, en we zijn altijd als grote familie te werk gegaan. Of je nu de schoonmaak doet, achter de bar staat of recreatiemedewerker bent. Op de vrijdag, de drukke wisseldag, groeit onze familie uit tot een stuk of twaalf personen, en dan tel ik Berry, Ilonka, Bianca en mezelf nog niet mee.

Janny stopte na ruim veertig jaar Bremakker op zeventigjarige leeftijd met werken. Nu zijn Berry, Bianca, Ilonka en ik de Bremakker. Alle begin is moeilijk en dat was ook zo voor ons, dat hoeft geen geheim te zijn. Maar ook op deze moeilijke periode ben ik trots. Janny zei altijd: er is maar een kapitein op het schip. Die kapiteinspet heb ik overgenomen; ik heb de meeste dienstjaren én de grootste bek. Maar we zijn een team en daar zijn we goed in. We vullen elkaar aan waar nodig en dat maakt de Bremakker zoals 'ie is.

Toekomst

Wel moet het team uitgebreid worden omdat het park groter en de werkzaamheden meer worden. Inmiddels hebben we gejongd: neef Lesley werkt nu ook op het park en ziet hopelijk zijn toekomst hier. Ik weet zeker dat Joop dat prachtig gevonden zou hebben. We zijn een familiebedrijf met een duidelijke visie en liefde voor ons vak. Als mijn kinderen ook nog eens wakker worden en hier komen werken, hebben we het mooi voor elkaar.

Colofon

Deze jubileumkrant is een eenmalige uitgave van Vakantiepark de Bremakker naar aanleiding van het 50 jarig jubileum. De krant wordt alleen verspreid onder (oud) gasten en medewerkers van de Bremakker. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden i.v.m de Algemene verordening Gegevensbescherming (AVG).

Aan deze krant werkten mee:

Noemi Frontana (tekst), Gerard Vélú (extra ☺ op de tekst), Bianca Koning, Ilonka Koning (vormgeving), Ralph Koning, Berry Koning, iedereen die zijn of haar verhaal, ideeën en/of foto's heeft aangeleverd.

Contactadres:

Vakantiepark de Bremakker, Tempelierweg 40, 1791 NS Den Burg
 Texel, 0222312863
 info@bremakker.nl, www.bremakker.nl

AAN HET WOORD...

Noemi Frontana

Dat was 'm dan alweer! Vijftig jaar Bremakker in vierentwintig pagina's. Ik voelde me vereerd toen me gevraagd werd of ik deze krant wilde maken, en tegelijk doodsbang dat ik iets of iemand tekort zou doen. Want hoe prop je zoveel geschiedenis in één krant? Nu alles klaar is, denk ik dat iedereen die heeft meegewerkt trots mag zijn op het resultaat. Ik vond het fantastisch om zoveel mooie, bijzondere en persoonlijke verhalen te mogen horen en opschrijven, en wil iedereen bedanken die zijn of haar steentje heeft bijgedragen.

Mijn eigen eerste ervaring met de Bremakker was zo'n dertien jaar geleden, en dat was geen liefde op het eerste gezicht. Mijn moeder trok bij Ralph in en mijn dertienjarig zelf was het

daar heel recalcitrant niet mee eens. De eerste paar jaar heeft denk ik geen enkele campinggast mijn gezicht langer dan vijf minuten gezien.

Recreatiewerk

Dat veranderde snel toen ik op mijn zeventiende een weekje recreatiewerk mocht doen. Knutselen, volleyballen en Levend Stratego bleken de ingrediënten om de chagrijnige puber van me af te schudden. Na de recreatie volgde ook werk achter de bar, in de schoonmaak en achter de schermen (foutjes op de menukaart komen voor mijn rekening).

Inmiddels woon ik niet meer op de Brem, maar voel me nog altijd kind aan huis. Ik heb veel mooie dingen meegemaakt: 'over de top' aangeklede eindfeesten, gekke vergeten spullen vinden tijdens het soppen van de chalets, eindeloos kletsen met gasten aan de bar, Eurovisie Songfestivalavonden houden in de kantine, wandelen met de ezels en vooral heel veel lol en gezelligheid met familie, collega's en gasten. Op naar de volgende vijftig jaar.

